

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v hlavním líčení konaném dne **12. prosince 2012** v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Miloslava JEŽKA a přísedících Věry Stachové a Bedřišky Mauzerové, **t a k t o :**

Obžalovaný

Jiří Jungman,

nar. [redacted] v Praze, soukromý podnikatel, trvale bytem Trutnov,
zdržující se na adrese [redacted]

je v i n e n , ž e

dne 17.5.2008 v době kolem 02.10 hodin v Trutnově, v ulici Lomní, při cestě z restaurace, kde požil alkoholické nápoje se zastavil před branou domu čp. [redacted] kde oslovil psa poškozeného, načež poškozený I [redacted] I [redacted], nar. [redacted] vyběhl za vrata svého domu a

odstrčil obžalovaného a následně došlo ke slovní a fyzické potyčce, kdy obžalovaný čelil velmi citelnému fyzickému útoku, při němž ze strany poškozeného došlo k úderům pěstmi do hlavy, k vyražení zubů, sražení na zem a útokům rozzuřeného psa bojového plemene, v průběhu potyčky s vědomím možného způsobení těžké újmy na zdraví, kdy se nacházel v silném rozrušení ze strachu a v důsledku předchozího zavrženíhodného jednání poškozeného, úmyslně použil vůči L. L., svoji legálně drženou střelnou zbraň značky Glock model 17, ráže 9 mm, v.č. DBG602 tak, že na něho ze vzdálenosti nejméně do 1,5 metru 2x vystřelil a zasáhl ho nejprve do nohy, poté do hrudníku, čímž mu způsobil průstřel levého bérce dolní končetiny a průstřel v oblasti levého hrudníku, pronikající srdcem a způsobující vnitřní vykrvácení, na jehož následky L. L. téhož dne v 03.58 hodin zemřel,

t e d y

jinému úmyslně způsobil těžkou újmu na zdraví v silném rozrušení ze strachu, zmatku a v důsledku zavrženíhodného jednání poškozeného a způsobil takovým činem smrt;

T í m s p á c h a l

zločin ublížení na zdraví z omluvitelné pohnutky dle § 146a odst. 3, 5 tr. zákoníku

a o d s u z u j e s e z a t o

Podle § 146a odst. 5 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání d v o u roků.

Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání p ě t i roků.

Podle § 70 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku se obžalovanému ukládá trest propadnutí věci, a to střelné zbraně značky Glock, model 17, ráže 9 mm, v.č. DBG602, včetně zásobníku s 12 kusy nábojů a 1 kusu náboje 9 mm. Luger.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný povinen uhradit poškozeným škodu ve výši:

- Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR, Územnímu pracovišti Trutnov, Slezská 41, Trutnov - 5.779,--Kč
- L L , nar. , bytem - 220.490,--Kč
- E P , nar. , trvale bytem - 256.660,--Kč
- L I , nar. , bytem , zastoupené matkou E P , trvale bytem - 240.000,--Kč
- I L , nar. , trvale bytem - 240.000,--Kč
- I L , nar. , trvale bytem - 175.000,--Kč
- A L , nar. , bytem 74.073,--Kč;

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu se J P , nar. , trvale bytem odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 229 odst. 2 tr. řádu se poškození F P , nar. , trvale bytem a I L , nar. , bytem zastoupená matkou E P , nar. bytem a A I , nar. , bytem se zbytky svých nároků na náhradu škody odkazují na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění

V dané trestní věci byla na obžalovaného Jiřího Jungmana Krajským státním zastupitelstvím v Hradci Králové dne 24.11.2008 podána obžaloba pro jednání, v němž je spatřován trestný čin ublížení na zdraví dle § 222 odst. 1,3 tr. zákona a trestný čin poškozování cizí věci dle § 257 odst. 1 tr. zákona, účinného do 31.12.2009. Po rozsáhlém hlavním líčení bylo ze strany obžaloby navrženo kvalifikovat jednání obžalovaného jako zločin zabití dle § 141 odst. 1 tr. zákona, když obžalovaný se domáhal zproštění z obžaloby s ohledem na jednání v nutné obraně. Rozsudkem podepsaného soudu ze dne 17.2.2010 byl obžalovaný uznán vinným spácháním zločinu ublížení na zdraví z omluvitelné pohnutky dle § 146a odst. 3,5 tr. zákoníku a mimo jiné uložen trestu odnětí svobody v trvání 2 roků, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 5 roků. K odvolání obžalovaného i státního zastupitelství rozhodl dne 14.4.2010 Vrchní soud v Praze pod sp.zn. 8To 29/2010 tak, že obžalovaného uznal vinným spácháním trestného činu vraždy dle § 219 odst. 1 tr. zákona účinného do 31.12.2009 a uložil mu trest odnětí svobody v trvání 10 roků. Usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 25.8.2010, sp.zn. 3Tdo 856/2010 bylo dovolání obviněného odmítnuto. Ve věci ústavní stížnosti odsouzeného rozhodl nálezem ze dne 18.9.2012 sp.zn. III.US 3395/10 Ústavní soud ČR tak, že shora uvedená rozhodnutí zrušil. Krajský soud pak musel dále postupovat dle § 314h a § 314k tr. řádu. Dle § 314h odst. 1 tr. řádu tedy Krajský soud v Hradci Králové pokračoval v tom stádiu řízení, které bezprostředně předcházelo vydání zrušeného rozhodnutí, přičemž byl vázán právním názorem, který vyslovil ve věci Ústavní soud a byl povinen provést úkony a doplnění, jejichž provedení Ústavní soud nařídil. Z rozhodnutí Ústavního soudu vyplývá, že nebyla akceptována obhajoba obžalovaného, resp. tato nebyla zohledněna ve skutkovém zjištění (ad 16, 19, 22, 32 odůvodnění nálezu Ústavního soudu). Právní názor Ústavního soudu na projednávanou věc je pak vyjádřen v bodech 37 až 40 citovaného nálezu. Krajský soud navázal na hlavní líčení, které proběhlo do vyhlášení rozsudku ze 17.2.2010 a doplnil dokazování tak, aby byl zcela úplně zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v takovém rozsahu, jenž je nezbytný pro rozhodnutí soudu (§ 2 odst. 5 tr. řádu). V novém hlavním líčení 21.11.2012 (č.l. 889-901) a dne 12.12.2012 (č.l. 919-930), kde byly zopakovány doposud provedené důkazy a provedeny důkazy nové, pak dospěl k tomuto zjištění.

Obžalovaný Jiří Jungman byl v době žalované trestné činnosti, tj. 17.5.2008 příslušníkem Policie ČR, v hodnosti pprap. a ve funkci vrchního asistenta Obvodního oddělení PČR Trutnov. Dne 16.5.2008 odešel do restaurace ozbrojen legálně drženou pistolí, kterou měl ve svém vlastnictví, značky Glock, ráže 9 mm. V průběhu večera konzumoval alkoholické nápoje. V průběhu cesty z restaurace v době kolem 02.00 hodin dne 17.5.2008 cestou do místa svého bydliště došlo v ulici Lomní čp. v Trutnovu ke konfliktu mezi obžalovaným a poškozeným L L. Důvodem konfliktu byl hlasitý štěkot psa. Jednalo se o rotvajlera, který byl za branou ohrazeného dvora v ulici Lomní Trutnov. S tímto psem obžalovaný komunikoval a vzhledem k tomu, že pes štěkal, vyšel z domu majitel psa poškozený L L, který vyrazil proti obžalovanému, odstrčil jej od vrat, resp. jej udeřil do obličeje, následkem čehož obžalovaný zavrával a následně došlo ke krátkému slovnímu konfliktu, který přerostl ve fyzický souboj, do kterého se zapojil i pes poškozeného.

V rámci konfliktu, obžalovaný obdržel od poškozeného údery pěstmi do hlavy, kdy došlo k jeho sražení na zem, k vyražení zubů a útok poškozeného byl doprovázen i útokem rozrušeného psa bojového plemene, který jej kousl do oblasti levého loketního kloubu. V průběhu konfliktu, kdy obžalovaný ležel na zemi, s vědomím možného způsobení těžké újmy, obžalovaný vytáhl z pouzdra na pase střelnou zbraň, uvedenou shora, kterou nabíl a z této nejméně 3x vystřelil, když 2x vystřelil na poškozeného, kterého zasáhl do nohy a následně do hrudníku, následkem čehož došlo k zástavě srdeční činnosti a poškozený na následky tohoto poranění téhož dne v 03.58 hodin zemřel. Poté co poškozený upadl na zem, obžalovaný třetím výstřelem zastřelil psa.

Obžalovaný ve svých opakovaných výpovědích doznal střelbu jak na poškozeného, tak i psa a na svoji obhajobu uvedl, že jednal v nutné obraně. K průběhu incidentu se podrobně vyjádřil jak v přípravném řízení (č.l. 156), tak prvního hlavního líčení (č.l. 444), kdy součástí výpovědi obžalovaného jsou pak i prověrky jeho výpovědi na místě činu (č.l. 267) a vyšetřovací pokus (č.l. 527, 544). Tyto své dřívější výpovědi znovu doplnil dne 21.11.2012 (č.l. 891 a násl.). Uvedl, že jako policista byl zařazen na Obvodním oddělení Policie ČR Trutnov a zároveň byl členem pořádkové jednotky. Nosí brýle na dálku, když bez nich nerozeznává detaily. U Policie ČR sloužil 4 roky, předchozí 4 roky sloužil u Městské policie, osobně dříve napaden nebyl, když však prováděl několik služebních zákroků vůči agresivním lidem. Nikdy dříve na obranu zbraň nepoužil, jako policista prošel výcvikem a byl školen k pacifikaci útočníka. Jeho výška je 183 cm, váha kolem 90 kg. Zbraň u sebe nosil z důvodu ochrany života, zdraví a majetku. Tuto měl uloženou v ledvince, vzadu na pravém boku, je to speciální pouzdro na zbraň na zip, uzpůsobené k rychlému otevření. V průběhu večera dne 16.5.2008 byl v restauraci, kde konzumoval alkoholické nápoje a restauraci opustil po půlnoci, tedy 17.5.2008. Cestou do svého bydliště v ulici Lomní si povšiml u plotu dvora štěkajícího psa. Z důvodu nostalgie si chtěl se psem popovídat, pes byl za plotem, volně pobíhal, přikrčil se u brány a v podřepu si se psem povídal, aniž by nějak registroval poškozeného. Vnímal pouze otevření brány, kdy se vztyčil a v tu chvíli na něho se slovy „zabiju Tě“ zaútočil poškozený a dostal ránu do obličeje. Ihned následovaly další rány, snažil se krýt, držet rovnováhu, ustupovat, což bylo asi do půl silnice, kde ztratil rovnováhu a upadl. Poškozený toto své napadání opakoval shora uvedenou výhružkou, na což obžalovaný dle svých slov reagoval žádostmi, aby ho nechal být, možná použil i výzvy, že je policista. V ten moment přítomnost psa vůbec neregistroval, neboť byl stále napadán do hlavy, když rány nevracel. Poškozeného začal vidět až v okamžiku, kdy upadl na zem, v té době již neměl na obličeji dioptrické brýle, které mu upadly v první fázi napadení. V okamžiku, kdy upadl na zem, uviděl též psa, který pobíhal kolem, možná mu skočil na záda a takto vleže na zádech si opět kryl hlavu rukama, neboť dostával rány. Poškozený stál nad ním rozkročen, neustále útočil, když všechny rány byly vedeny do hlavy a obličeje. V tu dobu na něho útočil i pes, zřejmě na nohu, na hlavu, ale převážně na horní část trupu, kdy pes se stále vracel a kousal. Poškozený stále opakoval své stejné výhružky o zabití, on jej opakovaně vyzýval, aby jej nechal. Konkrétně se obžalovaný nevyjádřil, avšak připustil, že mohl křiknout výzvu na poškozeného, aby svého jednání zanechal nebo na něho střelil. Konkrétně k výstřelům uvedl, že ležel na zádech, podařilo se mu rozepnout pouzdro, nahmátnout zbraň a uchopit tak, aby mohla být použita bez dalšího přehmatávání. V tu dobu měl zásobník ve zbrani, náboj v nábojové komoře nebyl a neví, jakým způsobem se mu podařilo zbraň natáhnout. Jelikož údery neustávaly, vystřelil, kdy výstřel směřoval na nohy, což má zafixované z výcviku, neboť věděl, že nemůže střelit tak, aby ho zlikvidoval či usmrtil. Předpokládal, že po střelbě do nohy útok ustane. Zbraň držel v pravé ruce, snažil se nasměrovat do výšky stehna a

vystřelil, když vzájemná poloha v té době byla taková, že poškozený stál nad ním rozkročený a takto vypálil jednu ránu. Jelikož u poškozeného nenastala žádná reakce, útok pokračoval dál, poškozeného nezarazil výstřel a dostával další údery, vystřelil podruhé, neboť byl naprosto zoufalý a nevěděl kudy kam. V té době již neměl žádnou představu, kde poškozený je, prostě instinktivně vypálil na útočníka. Následně po druhém výstřelu útok ustal, vnímal, že poškozený upadl a pak registroval pouze chrčení a chroptění. Třetí výstřel již nebyl schopen popsat s tím, že v té době již nevnímal, uvedl, pouze, že pokud by na něho pes neútočil, nestřílel byl, jednal z pudu sebezáchrany. Později vnímal, že na místo přišla poškozená Procházková, samotný poškozený ležel podélně s branou, psa již pak neviděl. Po krátkém zmatku ihned volal linku 158.

V novém hlavním líčení (č.l. 891) uvedl, že nikdy nebyl členem zásahové jednotky a znovu vysvětlil, proč v uvedený den, v době osobního volna u sebe měl soukromou, legálně drženou zbraň. Upřesnil i průběh večera, kdy na bowlingu byl od 16 do 20 hodin, vypil 5 piv a 2 odlivky sladkého alkoholu a následně s kolegy přešli do jiné restaurace, kde si dal další 3 piva. K samotnému incidentu v podrobnostech uvedl, že i v době druhého výstřelu na něho poškozený útočil, první výstřel poškozeného od dalšího útoku neodradil, vlastně na něj vůbec nereagoval. Dle svého názoru neměl jinou možnost než dále vést obrannou střelbu, kterou však nevedl úmyslně do hrudníku, nýbrž proti útočníkovi, který stál nad ním. Podrobně se vyjadřoval ke vzdálenostem střelby s poukazem na tu skutečnost, že na pistoli byla krev. Podrobně popsal své pocity, které zažíval, kdy na něho poškozený útočil, útok byl doprovázen psem a výhrůžkou „zabiju tě“. Ze strany poškozeného nebylo učiněno nic, coby svědčilo o ukončení útoku, poškozený nedal žádný pokyn psovi v tom směru, aby neútočil. Opětovně podrobně popsal sled incidentu, kdy zcela určitě prvním byl úder od poškozeného, pes ho v té době musel oběhnout a útočil zezadu, když první úder ze strany poškozeného byl vestoje, kdy poté co se otevřela brána již stál a poškozený na něho zaútočil se slovy „co děláš hajzle, já tě zabiju“, v tom okamžiku mu dal první úder, po němž následovaly údery další. Obžalovaný na svoji obhajobu dál uvedl, že již v době, kdy poškozený bránu otvíral si musel být vědom toho, že pes vyběhne a zaútočí. V dalších podrobnostech popsal samotné místo činu, osvětlení i slyšící štěkot psa, kdy narozdíl od dosavadní obhajoby, kdy uváděl, že si chtěl se psem promluvit, nyní uvedl, že chtěl zjistit co se v těch místech děje, neboť mu štěkot připadal podezřelý. V rámci této své nové výpovědi pak předložil a popsal i o vlastní vůli učiněný pokus se střelbou do vepřové kůže a pokus na figurantovi.

V rámci přípravného řízení byla jeho výpověď prověřována na místě samém, kde obžalovaný znázornil vzájemná postavení a z tohoto vyjádření pak vycházel i znalecký posudek, když znalec z oboru soudního lékařství byl této prověrce přítomen. Jak při prověrce výpovědi obviněného (č.l. 267), fotodokumentaci (č.l. 273), tak při vyšetřovacím pokusu (č.l. 527, 544) bylo vycházeno z verze obžalovaného o postoji poškozeného a při těchto úkonech se verze obžalovaného lišily.

Ze svědků, kteří byli ve věci ustanoveni, se k samotnému incidentu mohli vyjádřit pouze dva svědci, a to družka poškozeného E P a její syn, který s nimi bydlel ve společné domácnosti, J P. Svědkyně B P byla vyslechnuta jak v přípravném řízení (č.l. 227), tak u hlavního líčení (č.l. 455) a rovněž se jako svědkyně zúčastnila prověrky na místě samém (č.l. 263) i vyšetřovacího pokusu (č.l. 527, 544). Uvedla, že dne 16.5.2008 kolem 22.00 hodiny odešel její druh poškozený L I do restaurace, odkud se vrátil v 01.45 hodin. Zůstal venku za domem, kde kouřil a v okamžiku, kdy usínala, uslyšela štěkat psa, následně slyšela otevřít dveře vedoucí na dvorek a poškozeného říkat „co potřebuješ“. Vstala a z okna v ložnici viděla poškozeného jak jde k bráně. Když poškozený

bránu otevřel, uviděla za branou stát postavu, za poškozeným vyběhl pes, brána se přivřela a registrovala, že mezi muži došlo k fyzickému konfliktu. Po chvíli viděla postavu cizího muže níž, nikoliv však na zemi, v místě pískovcového sloupku. Pes na muže neútočil, pouze vrčel. Najednou uviděla záblesky a poté viděla jak poškozený upadl a slyšela výt psa. Střely vnímala jako petardy nízko nad zemí, jakoby se odrážely a šly shora k zemi a následně od země nahoru. Podle jejího pocitu se jednalo o více, asi 5 ran, když po některé z nich poškozený upadl. Po další ráně slyšela výt psa, který běžel dozadu za dům. Vše probíhalo ve tmě, krátce po výstřelech vyběhla z domu, za branou ležel poškozený, asi 2 metry od něho seděl muž, který telefonoval. U poškozeného viděla krev na noze na holeni, jeho poloha byla taková, že měl nohy k bráně, hlavu k silnici, ležel na zádech. Snažila se mu pomoci, mezitím obžalovaný telefonoval, pak již přijela sanita. Poškozený byl oblečen pouze do krátkých kalhot, ponožek a trička. Dále uvedla, že pes byl rasy rotvajler, cvičili ho sami s poškozeným a pes byl poslušný, nikdy na člověka nezaútočil. U hlavního líčení svoji výpověď pozměnila s tím, že v okamžiku, kdy uslyšela štěkat psa, podívala se oknem přes roletu a spatřila buď klečící nebo na bobku sedící osobu přímo nalepenou na bránu z druhé strany, když pes na bránu dorážel, neboť byl provokován. Dále uvedla, že poškozený šel k bráně svižným tempem a než k bráně došel a otevřel ji, muž který byl za branou již stál. Jejich hovor neslyšela, z gest však usoudila, že poškozenému šlo o to, aby člověk odešel. Pes vyběhl hned za poškozeným. Odehrála se krátká potyčka, když za okamžik stáli dál od sebe a vypadalo to, že je konec potyčky, poškozený měl psa u své nohy. Incident vlastně skončil tím, že poškozený obžalovaného odstrčil, ten šel jakoby do záklonu a opřel se o sloupek, který drží bránu, když v tu chvíli uslyšela výstřely. Zpočátku se domnívala, že jich mohlo být až 5, nyní již ví, že byly 3 v krátkém sledu. Po ranách uviděla, jak poškozený upadl a spadl těsně na hranici pozemku u brány na záda. Pes skučel, utíkal dozadu, běžela ven, v tu chvíli byl obžalovaný opodál a telefonoval. Polohu poškozeného popsala tak, že byl na zádech, nohama k bráně. V nastalém zmatku obžalovaný neustále opakoval, že byl napaden a chtěl poškozenému pomoci. I s poškozenou byla v rámci přípravného řízení (č.l. 263) uskutečněna prověrka výpovědi na místě a úkon byl zaznamenán na videokameru. Rovněž při vyšetřovacím pokusu (č.l. 527, 544) svědkyně uvedla svoji verzi průběhu potyčky a tato je opět zdokumentována.

Svědka J. P. byl v době přípravného řízení mladší 15-ti let, a proto v přípravném řízení (č.l. 215) s ním byl sepsán příslušný protokol. Jako svědek s plným poučením svědka byl vyslechnut u hlavního líčení (č.l. 465). Uvedl, že v noci se koukal na hokej, najednou uslyšel štěkot psa, hlasy za branou, což chvíli trvalo, a proto se podíval z podkrovního okna. Za branou stála osoba, křičela na jejích psa nějaké povzbuzující nadávky, což chvíli pozoroval a za chvíli vyběhl poškozený ze dveří, šel k bráně, otevřel ji, pes vyběhl s ním a došlo k potyčce. Poškozený obžalovaného srazil nebo odstrčil na zem u brány, pes byl za poškozeným, nijak do toho nezasahoval, jenom štěkal a pak padly výstřely. Poškozený upadl na zem. K podrobným dotazům pak uvedl, že dle jeho názoru obžalovaný psa spíše provokoval, pes za branou nebyl uvázaný, pokud chodili kolem lidí, vždy přiběhl k bráně, někdy zaštěkal. Nedokázal určit, jak dlouho byl obžalovaný za branou. Poškozený vyběhl ven, křikl na obžalovaného co tam dělá a vybízel ho, aby odtamtud vypadl. Vše probíhalo před branou, zpočátku byl obžalovaný na bobku, když poškozený vyšel ven, tak vyskočil nebo vstal. Při výzvách poškozeného obžalovaný jenom stál a koukal, poškozený do něho začal strkat, strkání pak bylo vzájemné a po chvíli ho poškozený shodil do rohu k bráně. Pak padly výstřely, když předtím ještě byla ze strany poškozeného rána pěstí. Na zem se obžalovaný vlastně dostal tak, že ho poškozený chytil za ramena nebo za ruce a hodil na zem. Pes byl u incidentu od začátku, určitě neútočil, jenom vyl. Od okamžiku, kdy obžalovaný upadl na zem, tak poškozený jenom stál, nic už nedělal. Obžalovaný tak chvilku ležel na

zemi, nic se nedělo, bylo to v místech, kde začíná plot, kde je menší roh a pak najednou vystřelil. Dvě rány byly za sebou s menší přestávkou. Obžalovaný vlastně vystřelil jednou, pak se jakoby začal zvedat a vystřelil podruhé. Poškozený při první ráně stál, po druhé padnul k zemi. V tomto okamžiku obžalovaný stál. V době, kdy padla druhá rána, tak se obžalovaný sbíral ze země, ještě nevstal, poškozený od něho stál asi 2 metry. Teprve pak byla třetí rána, která byla na psa, jenž tam do té doby pobíhal. K výhledovým poměrům svědek uvedl, že když se díval z okna, svítila lampa na protější straně, větve mu nijak nebránily. U něho v pokoji svítila pouze televize a příčinou toho, že se díval z okna, byl štěkot psa. Konečnou polohu poškozeného pak označil, že ležel od brány asi 2 metry, konkrétněji to popsat nedokázal. I v případě tohoto svědka byla v rámci přípravného řízení provedena výpověď na místě (č.l. 259), která je zaznamenána a při níž byly zkoumány, jak výhledové poměry a dle instrukcí svědka provedena rekonstrukce. I při vyšetřovacím pokusu (č.l. 527, 544) byla vzata v úvahu verze svědka ohledně postavení obžalovaného a poškozeného.

Další svědci se pak vyjádřili až k okolnostem po střelbě, případně šlo o svědky, kteří nebyli účastní samostatného konfliktu. Svědek A. J. - byl v rámci přípravného řízení (č.l. 221) rovněž vyslechnut jako osoba mladší 15-ti let a teprve u hlavního líčení (č.l. 462) byl vyslechnut po řádném poučení svědka. Uvedl, že byl na návštěvě v bydlšti otce, měl pootevřené okno, probudily ho výstřely a uviděl J. P., jak stojí u okna, kouká se ven a od něho se dozvěděl, že otce postřelili. Když se podíval z okna, viděl svědkyni B. R. klečící u poškozeného a kousek dál klečel nějaký pán. K okolnostem střelby ani k množství výstřelů se svědek nemohl vyjádřit. Vyjádřil se všeobecně k chování psa, postavě otce, a poté zprostředkovaně k tomu co se dozvěděl od J. J. J.

Nově byl u hlavního líčení na návrh obžalovaného vyslechnut svědek JUDr. J. D. (č.l. 921). Ten uvedl, že v době, kdy došlo k žalované události byl nadřizným obžalovaného a krátce po incidentu s obžalovaným hovořil, tento byl od krve, měl vpáčené přední zuby dovnitř, měl krev na rukou a nohou a byl potrháný zřejmě od psa, který byl nalezen na místě. O věci se samozřejmě hovořilo, a poté co došlo k pravomocnému rozhodnutí, dostala se k němu informace, že tělo poškozeného bylo v nemocnici zdravotníky omyto, a proto nebylo možno zjistit povýstřelové stopy. Je to pouze informace, která se k němu dostala, nijak ji neprověřoval, nemůže ani říci od koho informaci dostal. Z následného rozhovoru s obžalovaným pak zjistil, že jemu o tom není nic známo.

Další svědecké výpovědi pak byly za podmínek § 211 odst. 1 tr. řádu přečteny (č.l. 463). Svědek I. S. (č.l. 234) uvedl, že společně s M. J. šel v nočních hodinách poblíž místa incidentu. Restauraci opustili v 01.30 hodin a uslyšel 2 rány, které šly za sebou asi po 3 vteřinách, poté slyšel kvičet psa a následovala za dalších 5 - 7 vteřin další rána, po níž přestal kvičet pes. Časy uvedl jako odhad, zůstali stát u kolejí co se bude dít, za několik minut přijela záchranná služba, šli se podívat co se stalo a viděli na zemi ležet muže, kterého zachraňovali, dále tam seděl na obrubníku další muž, který seděl schoulený, ruce měl před sebou a brečel. M. J. (č.l. 236) popsal událost shodně s tím, že po druhé hodině ranní dne 17.5.2008 uslyšel ránu, asi za 3 vteřiny druhou, pak slyšel kvičet psa a za dalších 5-6 vteřin slyšel další ránu, po které pes přestal kvičet. Rány zněly jako petardy, pak viděli sanitu, šli se podívat a na zemi viděli ležet nějakého muže. V průběhu cesty slyšel výčitky ze strany ženy o zabití. Svědkyně A. Š. (č.l. 238) bydlící poblíž místa činu uvedla, že tu noc pes hodně štěkal, proto se budila a po jednom takovémto štěkání slyšela střelnou ránu, po 5 vteřinách druhou a po dalších asi 2 vteřinách třetí ránu, když žádné hlasy neslyšela. Poté usnula a neslyšela ani příjezd sanity. F. K. (č.l. 240) uvedla, že dne 17.5.2008

v časných ranních hodinách jí vzbudily tři rány, výstřely, které nešly bezprostředně po sobě, když mezi prvním a druhým výstřelem byla přestávka 1 vteřiny, rovněž tak mezi druhým a třetím výstřelem byla přestávka 1 vteřiny, když až po třetím výstřelu slyšela zakňučení psa a poté slyšela naříkající ženský hlas. MVDr. M. K. (č.l. 243) se pouze obecně vyjádřil ke své zdravotní péči o psa s tím, že rotvajler poškozeného byl poslušný, bez problémů reagoval na pokyny majitelů. Svědkyně I. V. (č.l. 245) k události nemohla nic uvést. MUDr. J. H. (č.l. 249) uvedl, že kritickou noc měl službu v rámci rychlé lékařské pomoci a v 02.30 hodin dostali oznámení na poranění s tím, že se jedná o akutní věc. Po příjezdu na místo zjistil, že na místě leží muž, ležel na zádech, před branou domu, nohama k bráně, mírně do svahu a na místě byl jiný muž a žena. U poškozeného se jednalo o kritický stav, začali provádět resuscitaci, dostavili se policisté a teprve při nakládání poškozeného si všiml, že poškozený má vstřel v oblasti levé bradavky. Byl oblečený do trička, trenýrek a ponožek. Tričko poškozenému pouze vyhrnul, nesundávali ho, na tričku byla v oblasti vstřelu krev a dále si všiml i krve na levé noze. Druhý muž, který byl na místě uváděl, že byl napaden, že má vyražené zuby, že je to špatné, že ho zastřelil. K výhledovým poměrům uvedl, že na místě bylo šero, museli používat baterku. I. J. (č.l. 251), záchranářka popsala polohu poškozeného, který ležel před domem nohama k bráně, hlavou do straně, shodně s předchozím svědkem popsala jeho oblečení, povšimla si menšího množství krve u rány na prsou. Na krku si povšimla hematomů. Další muž, který byl na místě říkal, že má rozbité zuby. Shodná je pak výpověď i dalšího svědka Z. D. (č.l. 253), řidiče sanity, který se též vyjádřil k poloze poškozeného shodně jako předchozí svědci a potvrdil i jeho oblečení, které nesundávali. Další muž, který u něho stál nebo klečel, křičel, že ho zabil.

V průběhu dokazování byla vypracována řada znaleckých posudků a jejich zpracovatelé byli u hlavního líčení i opakovaně s ohledem na závažnost věci, vyslechnuti. Část znaleckých posudků pak byla u hlavního líčení dle § 211 odst. 5 tr. řádu přečtena (č.l. 470). Čten byl znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie (č.l. 114-116), se závěrem, že ani v moči, ani v krvi poškozeného nebyly nalezeny žádné látky tělu cizí, kromě alkoholu. Znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví dětská klinická psychologie (č.l. 288-296) je psychologický znalecký posudek vypracovaný k osobě nezletilého J. P. Znalec uzavřel, že kvalita paměti nezletilého odpovídá jeho věku a úrovni intelektové vyspělosti, která je v dobrém průměru. Svědek je schopen vnímat, uchovat a následně reprodukovat své zážitky i situace, které vnímá. Samotná událost je pro něho silný až traumatizující zážitek a jeho následná role svědka u něho vyvolává obavu, nejistotu a vynucený zájem o omezení lidské existence. Znalec uzavřel, že věrohodnost výpovědi tohoto svědka je velmi dobrá, bez pochybností o tom, že by do výpovědi vnášel nějaký osobní zájem, nepřesnou interpretaci, nebo návod či usměrňování jinými osobami. Znalec dále rozebral citové vazby svědka k poškozenému. Ekonomický znalecký posudek (č.l. 349) pak stanovil hodnotu usmrčeného psa plemeno rotvajler na částku 5.000,--Kč.

Rozsáhlý znalecký posudek skládající se z několika částí je znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství (č.l. 88-98). První část tohoto posudku je zpracována dne 14.7.2008, tedy poté, kdy jeden ze znalců byl účasten na prověrce výpovědi obviněného na místě samém. Z pitevního protokolu, který je součástí znaleckého posudku vyplývá, že poškozený vážil 95 kg a byl vysoký 180 cm. Zevní prohlídkou a pitvou poškozeného byla zjištěna tato poranění: V oblasti krku tři oválné, mírně šikmé oděrky, uložené pod sebou na přední straně levého kývače a drobná oděrka ve středu ohryzku. V oblasti hrudníku, těsně při zevní straně levé prsní bradavky ve vzdálenosti 134 cm od plosky nohy je místo vstřelu, kdy střelný kanál pokračoval šikmo směrem dolů, doprava, procházel svalovinou sedmého

mezižebří ve střední klíčové čáře, 2 cm nad koncem mečovitého výběžku hrudní kosti a 9 cm od střední čáry směrem doleva, do osrdečnickového vaku. Střela prošla osrdečnickem, levou srdeční komorou, střelný kanál pokračoval levou brániční klenbou do břišní dutiny, kde prošel žaludkem, břišní srdečnicí a druhým bederním obratlem. Střelný kanál končil v podkoží zad ve výši 113 cm od plosky nohy, ve vzdálenosti 8,5 cm od středu bederní páteře vpravo, kde byl v podkoží nalezen projektil. Oděrky a hematomy byly nalezeny na pravé horní končetině, na levé horní končetině a další střelné zranění je na levé dolní končetině, kde ve výši dolní hrany česky, asi ve středu vnitřní strany kolenní oblasti, ve vzdálenosti 42 cm od plosky nohy je místo vstřelu a na zadní straně bérce, ve vzdálenosti 39 cm od plosky nohy je uloženo ve střední čáře asi 5 cm pod středem kolenní jamky místo výstřelu. Střelný kanál procházel šikmo zepředu směrem dozadu dolů skrz hlavici kosti holenní. Příčinou smrti poškozeného je vnitřní vykrvácení vzniklé na podkladě těžkých úrazových změn nitrohrudních a nitrobřišních orgánů, především srdce a břišní srdečnice. Smrt poškozeného je v přímé příčinné souvislosti se střelným poraněním trupu. Střelné poranění bylo natolik závažné, že smrt nebylo možno odvrátit. Na základě shora uvedených zjištění se znalci vyjádřili i ke vzájemné poloze obžalovaného a poškozeného. Pokud jde o A) střelné poranění hrudníku, znalci vyloučili, že by k tomuto zranění mohlo dojít tak, jak uváděl obžalovaný při prověrce své výpovědi, u níž byl znalec přítomen dne 27.5.2008 (č.l. 267-273), tedy při střelbě vleže na zádech do stojící postavy před ním. V takovém případě by střelný kanál v trupu poškozeného musel procházet opačným směrem, tedy zdola směrem nahoru. Dle znalců pak vyvstaly dvě možnosti pro popsání směř střelného kanálu, a) obžalovaný v době střelby stál a poškozený stojící oproti němu byl mírně předkloněn, za b) pokud by obžalovaný v době střelby ležel na zádech, poškozený nad ním by musel být výrazně předkloněn, ohnut směrem k němu. Znalci v okolí místa vstřelu na hrudníku nezjistili žádné doplňkové faktory výstřelu, když však poukázali na to, že poškozený měl oděv. Za B) střelné poranění levé dolní končetiny, střelný kanál v levém bérce směřoval shora dolů, šikmo dozadu. Ani zde nebyly zjištěny žádné doplňkové faktory výstřelu, které by mohly upřesnit vzdálenost střelby. Znalci opět nabídli 2 možnosti vysvětlení pro směr střelného kanálu, a to a) obžalovaný v době střelby stál a střelba probíhala šikmo dolů, dopředu do bérce stojícího poškozeného, za b) pokud by obžalovaný ležel na zádech a poškozený byl ve vzpřímené poloze nad ním, musel by mít výrazně ohnutou levou dolní končetinu v kolenní s natočeným bérce směrem dozadu a vzhůru. Hladina alkoholu v krvi poškozeného byla zjištěna ve výši 1,53 g/kg, poškozený se tedy nacházel v pásmu střední opilosti ve vylučovací fázi. U obžalovaného byla propočtena hladina alkoholu na kritickou dobu na výši 2,17 – 2,26 g/kg, což je dle znalců těžká opilost. U obžalovaného pak byly lékařskou prohlídkou provedenou dne 17.5.2008 zjištěny tyto úrazové změny: Na hlavě byly drobné oděrky a zhmoždění pod pravým okem včetně drobné vodorovné tržné rány. Výrazný otok byl zjištěn v oblasti rtů, více na dolním rtu, kde byl přítomen krevní výron a drobná trhlina a oba řezáky vlevo nahoře měly výrazně prokrvácená zubní lůžka. První horní levý řezák byl lehce vpáčený do dutiny ústní. Ve sliznici horního rtu byl zjištěn krevní výron. Dvě drobné tržné ranky byly pod horním okrajem levého ušního boltce. Na levé horní končetině, na levé paži nad loketním kloubem byla zjištěna cípatá tržná rána délky 1,5 cm a pod loketní jamkou cípatá tržná rána průměr 1 cm. Na hrudníku v úrovni levé prsní bradavky byla zjištěna červená přerušovaná škrábovitá oděrka délky 3 cm. Na levé dolní končetině, na vnitřní straně bérce byla zjištěna skupina červených oděrek o ploše 3x5 cm a nad zákolenní jamkou 2 drobné oděrky do 0,5 cm s fialovým krevním výronem v jejich okolí. Na zádech vlevo pod lopatkou je obloukovitá červená škrábovitá oděrka délky 8 cm. Znalci se dále vyjádřili ke vzniku těchto zranění. Všechny drobné oděrky a tržné ranky na hlavě vznikly přímým působením tupého násilí o malé intenzitě a jejich vznik lze vysvětlit přímým úderem sevřené pěsti druhé osoby, když tržná ranka pod levým okem mohla

vzniknout i prudkým přitíštěním dolního okraje obruby brýlí. Úrazový otok rtů, včetně poranění obou levých řezáků lze vysvětlit přímým působením tupého násilí o střední intenzitě a opět mechanismus vzniku mohl být na základě úderů sevřenou pěstí. Tržné rány v okolí loketního kloubu lze vysvětlit i jako následek úchopu této části horní končetiny rozevřenými čelistmi psa. Smykové oděrky v levé části zad a trupu lze charakterizovat jako škrábance vzniklé prudkým tažením nehtu, drápu nebo hrotnatého předmětu. Oděrky na vnitřní straně levého bérce a zhmoždění kůže v okolí vznikly přímým působením tupého násilí o malé až střední intenzitě a mohly vzniknout například násilným kopnutím obutou nohou. Písemně vyhotovený znalecký posudek je doplněn i fotodokumentací (č.l. 100-105). Jeden ze znalců byl vyslechnut u hlavního líčení dne 28.4.2009 (č.l. 472) a dále pak byl znalec přítomen vyšetřovacímu pokusu, který byl prováděn soudem a následně pak byl znalec dovyslechnut. Při prvním výslechu (č.l. 472) znalec zopakoval zranění utrpěná poškozeným, jejich popis a doplnil, že pořadí střel není možno určit, když však s prostřeleným bérce může být schopnost jednání zachována, neboť nešlo o výrazné porušení kosti, kdežto u střelného poranění trupu, kdy bylo prostřeleno srdce, muselo dojít k okamžitému kolapsu poškozeného, k pádu na tvrdou podložku a po tomto střelném poranění byla schopnost jeho jednání ukončena. Stejně tak se nelze vyjádřit ke sledu zranění u obžalovaného, která byla orientována především na oblast obličeje a znalec zopakoval možnost i jejich vzniku. Uvedl dále, že rány v oblasti levého loketního kloubu odpovídají mechanismu zanoření a trhnutí špičáky psa. Pokud jde o zranění poškozeného na krku, které je zobrazeno na fotografii č. 1 znaleckého posudku, toto mohlo vzniknout pevným a stíštěným pohybem tří bříšek prstů, ale i při škrcení nebo tlaku oděvu. K dotazu obhájce znalec připustil, že některé oděrky na krku poškozeného mohly vzniknout i při jeho oživování. Znalec se dále vyjadřoval k jednotlivým zraněním s tím, že nebyl použit žádný tvrdý předmět a zjištěná zranění u obžalovaného odpovídají mechanismu úderu pěstí a připomněl, že z důkazů, jenž měli k dispozici vyplývalo, že poškozený nebyl obut. Bolestivost zranění obžalovaného znalec popsal tak, že nebyla tak vysoká, aby nebyl schopen volných úkonů a nebyla tak výrazně bolestivá, aby obžalovaného nějakým způsobem výrazněji omezila v jeho jednání. Znalec dále podrobně rozebral obě střelná poranění, která měla vstřel výše než výstřel a zopakoval možné varianty tak jak byly popsány ve znaleckém posudku. Pokud by postavy stály proti sobě, pak by střelná zbraň, resp. ruka střelce musela být o hodně vyšší, neboť mezi vstřelem a výstřelem je výškový rozdíl 16 cm. Teoretická možnost je i taková, že střelec stojí, poškozený leží na zemi a střelec by musel stát u jeho hlavy a střílet do těla směrem od hlavy k trupu. Pro variantu, že obžalovaný leží na zemi a poškozený nad ním je pak jediná možnost, a to taková, že poškozený byl výrazně předkloněn. Znalec zopakoval, že ani u jednoho střelného zranění nebyly zjištěny žádné doplňkové faktory. Znalec vzal v úvahu jak výšku obžalovaného, tak i poškozeného a byl mu připomenut i sklon cesty před branou. Aby došlo k takovému střelnému kanálu, musel by být poškozený při stojících postavách o hodně nižší. Jako pravděpodobný připustil takový postoj, kdy obžalovaný leží na zádech, má v ruce zbraň a probíhá útok poškozeného na obžalovaného, který pak střílí nahoru do výrazně ohnuté postavy. V takovém případě musel být poškozený sehnut nad útočником, neboť pokud by byl sehnut o metr dál, nemohlo by dojít k průstřelu trupu, neboť by byl z dosahu mířící ruky s pistolí. Opětovně znalec vyloučil možnost, že by poškozený byl nad ležícím obžalovaným ve vzpřímené poloze. Po předložení další lékařské zprávy znalec konstatoval, že v případě obžalovaného skutečně došlo ke zlomení kořene jednoho zubu, což však nic nemění na závěrech ve vztahu k intenzitě násilí vůči obžalovanému. Znalec z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství pak byl přítomen i vyšetřovacímu pokusu, který byl ze strany soudu nařízen a proběhl na místě činu dne 1.9.2009 (č.l. 527). Znalec se zde seznámil s jednotlivými verzemi a možnostmi vzniku zranění a znovu pak byl vyslechnut u hlavního

líčení dne 15.2.2010 (č.l. 574) poté, kdy byl seznámen i se závěry znaleckého posudku vypracovaného Kriminalistickým ústavem Praha z odvětví kriminalistické balistiky. V návaznosti na tento znalecký posudek se pak znalec vyjádřil k existenci povýstřelových zplodin, popsal možnosti jejich vzniku a uzavřel, že pokud jde o poranění dolní končetiny, musela být vzdálenost střelby větší jak 50 cm, neboť nebyly zjištěny žádné povýstřelové zplodiny. Pokud jde o zranění trupu poškozeného, tak je třeba vycházet z odborného vyjádření založeného ve spise a vztahujícího se k zjištěním na triku poškozeného a uzavřel, že vzdálenost střelby se při zranění trupu pohybovala nad 50 cm, ale byla do 1,5 metru. Podrobně pak rozebral další skutečnosti vztahující se k povýstřelovým zplodinám a znovu zopakoval, že pokud jde o obě zranění, tak vzdálenost střelby ze soudnělékařského hlediska mohla být od 60 cm až do nekonečna. Dále doplnil předchozí část znaleckého posudku s tím, že pokud jde o zranění poškozeného na krku, tak u poškozeného byla zjištěna tupá poranění charakteru drobných oděrek, které byly vitální, to znamená vznikly za života poškozeného. Konkrétně zranění na krku jsou dle znalce s největší pravděpodobností úchopová poranění vzniklá stiskem ruky druhé osoby. Znalec pak byl přítomen i konstatování dalšího znaleckého posudku z oboru kriminalistiky, forenzní biomechaniky, který byl předložen obhajobou a k tomuto znaleckému posudku uvedl, že i při zásahu srdce nedochází k okamžitému zneschopnění, neboť mozek je schopen sám pracovat i bez dodávky kyslíku po dobu 10-15 vteřin. Připomněl také svažítost terénu, který není v tomto předloženém znaleckém posudku vzat v úvahu a dále poukázal na směřování termínů povýstřelových zplodin a zplodiny výstřelu. K povýstřelovým zplodinám byl znalec opětovně vyslechnut (č.l. 923), a to poté co byl přítomen svědecké výpovědi svědka Dr. i konstatování zprávy Nemocnice Trutnov (č.l. 904). Znalec shrnul rozdělení střelných poranění ve vztahu ke vzdálenosti střelby a opětovně připomněl střelná poranění zjištěná u poškozeného. V návaznosti na experiment provedený obžalovaným se střelbou do vepřové kůže znalec uvedl, že pokud jde o odstranění doplňků faktorů střelby, pak lem sází lze odstranit z těla, a to jak otřením tkaninou, tak smytím vodou. V případě prachové tetováže je to méně snadné, neboť se jedná o poranění, která jsou zasekaná do povrchu kůže, jedná se tedy o drobné oděrky, jakož i drobné popáleniny, které souvisí s doletem prachových zrn na povrch kůže. Tato tetováž ani tekoucí vodou ani mechanickým stěrem odstranit nejde. To platí i pro použití čistící pěny. Pokud jde o prachovou tetováž jak bylo zrekapitulováno, záleží na vzdálenosti střelby, od které je též odvislé tzv. nahloučení. Pakliže je vzdálenost střelby větší jak 30-40 cm, tak hustota drobných oděrek je menší. Ani v takovém případě by čistící pěna neměla vést k odstranění tetováže. Znalec znovu uvedl, že poranění poškozeného na hrudní stěně vzhlíželo jako poranění utrpěné z větší vzdálenosti, avšak jak již bylo opakovaně uvedeno, poškozený byl oblečen v triko, které velmi pravděpodobně odstínilo zmiňované doplňkové faktory střelby. V případě poranění levé dolní končetiny, poranění vykazovalo charakteristiky poranění z větší vzdálenosti, tzn. bylo prosto jakýchkoliv doplňkových faktorů střelby, které by byly deponovány na kůži. K dotazu obhajoby se znalec vyjádřil k rozdílnosti vývrtů hlavní pistolí s tím, že více než vývrt hlavně ovlivňuje dolet faktorů vlastní střelný prach a vždy je třeba učinit experimentální střelbu s identickou zbraní a identickým střelivem. Znalec se vyjádřil i k experimentu předloženému obžalovaným ohledně střelby do vepřové kůže a znovu podrobně zodpověděl dotazy týkající se vstřelového defektu a uzavřel s tím, že je třeba vycházet ze soudnělékařské literatury a medicínských poznatků, když však každá situace je svým způsobem rigorózně individuální, neopakovatelná a záleží na mnoha faktorech týkajících se vlastností prachových zrn. Pokud jde o viditelnost tetováže uvedl, že vždy se hovoří o viditelnosti pouhým okem.

Dalším znaleckým posudek z oboru zdravotnictví, byl znalecký posudek z odvětví oftalmologie. K písemně vypracovanému znaleckému posudku (č.l. 325-337) byl znalec u hlavního líčení vyslechnut (č.l. 480). Z tohoto vyplývá, že obžalovaný má kombinovanou dioptrickou vadu, středně-těžkou krátkozrakost s minimálním astigmatismem. Dioptrická vada nedovoluje obžalovanému vidět bez brýlí ostře a dokonale na dálku. Dioptrické hodnoty brýlí, které obžalovaný užíval byly tyto: OP: -2,0 = -1,0 cyl ax 2°, OL: -4,0 = -0,75 cyl ax 178°. Zjištěná vada způsobuje, že obžalovaný vidí velmi dobře bez brýlí na vzdálenost do 20-25 cm, pak již má obraz rozmazaný. Na vzdálenosti od 1 do 2,5 metru vidí bez brýlí rozmazaně pouze obrysy, nerozeznává detaily, části postavy vidí rozmazaně zamlženě. Krátkozraký člověk navíc vidí ve tmě hůře než člověk bez dioptrické vady. Vliv alkoholu a rozrušení je však u každého přísně individuální, když samozřejmě se stres podílí na reakci na vidění jako takovém. Silueta člověka je do 2 metrů při takovéto dioptrické vadě rozeznatelná a rovněž tak jsou rozeznatelné jednotlivé části lidského těla. Znalec se vyjádřil i k možné ztrátě zrakových schopností na pravé oko v případě úderu do tohoto oka. Na základě prohlídky obžalovaného i listinných důkazů vztahujících se ke zdravotnímu stavu, znalec uvedl, že nedošlo ke zhmoždění pravého oka a nedošlo tedy ke ztrátě zrakových schopností pravého oka obžalovaného.

V průběhu hlavního líčení byl ze strany soudu zadán k vypracování nový znalecký posudek, a to z oboru kriminalistiky, odvětví kriminalistická balistika, který vypracoval Kriminalistický ústav v Praze. První část znaleckého posudku (č.l. 507-511) byla u hlavního líčení dle § 213 odst. 1 tr. řádu konstatována (č.l. 522) a na základě závěrů zde obsažených pak byl vypracován dodatek znaleckého posudku, jemuž předcházela vyšetřovací pokus (č.l. 527, 544-550). I tato druhá část znaleckého posudku Kriminalistického ústavu Praha byla u hlavního líčení dle § 213 odst. 1 tr. řádu konstatována (č.l. 574). Prvá část znaleckého posudku byla zpracována na základě trestního spisu. K prvně zadané otázce popsat možnosti postavení obžalovaného a poškozeného, s ohledem na vzniklá zranění, způsob držení zbraně obžalovaným při výstřelu a dráhu střely, znalecký ústav odpověděl, že je třeba najít stopu nástřelu na zdi nebo popelnici, z níž by bylo možno rekonstruovat dráhu této střely relativně přesně a posoudit, zda tento výstřel padl těsně nad zemí nebo z vyšší polohy střelce. Z podkladů, které jsou ve spise, nebylo možno objasnit dráhu střely. Dále měla být zodpovězena otázka vzdálenosti mezi obžalovaným a poškozeným. Znalecký ústav zde odkázal na odborné vyjádření odboru kriminalistické techniky a expertiz, Policie ČR Hradec Králové, kde při zkoumání trika poškozeného je konstatováno, že bylo zajištěno velmi málo částic mědi. Jedině skutečnost, že na pistoli obžalovaného byla pomocí DNA prokázána přítomnost stop krve poškozeného, může korespondovat s představou, že krev ulpěla na zbrani v okamžiku výstřelu, což by odpovídalo střelbě z velmi malé vzdálenosti. Určení pořadí výstřelů a prodlevy mezi výstřely nebylo možno na základě technických zkoumání stanovit. Stejně tak co bylo konstatováno shora, platí i ve vztahu k psovi. Znalecký ústav proto navrhl další znalecké zkoumání poté, co bude zopakována prověrka výpovědi obžalovaného a svědků na místě samém, bude proveden vyšetřovací pokus s rekonstrukcí na místě samém, bude provedeno dohledání místa činu a dále bude provedeno zkoumání trika, případně proveden srovnávací experiment střelbou z pistole. Na základě požadavku kriminalistického ústavu pak byl uskutečněn vyšetřovací pokus na místě samém viz č.l. 527-529, kdy obžalovaný a svědci zopakovali své výpovědi a byla provedena i demonstrace jejich postavení, simulována potyčka. Od ohledání místa činu bylo upuštěno po zjištění, že místo činu je upraveno a jak vyplývá z důkazů ve spise, tak při původním ohledání místa činu žádné stopy od střel zjištěny nebyly. Celý úkon byl zaznamenáván na několik videokamer, byla pořízena fotodokumentace a kromě pracovníků a znaleců kriminalistického ústavu, byl

přítomen i znalec z oboru soudního lékařství. Doplněné závěry znaleckého posudku včetně fotodokumentace a případných videonahrávek jsou pak založeny ve spise (č.l. 544-550). K zadaným dotazům se pak znalecký ústav vyjádřil tak, že na základě nově provedených důkazů lze v otázce vzájemné polohy obžalovaného a poškozeného konstatovat, že z pohledu kriminalistické balistiky mohl být tento výstřel veden ze vzdálenosti do cca 1,5 metru, což nekoresponduje se svědeckou verzí tohoto výstřelu na vzdálenost 2 až 2,5 metru. Otázka vzdálenosti střelby při výstřelu na oděvem nekrytou levou dolní končetinu poškozeného, může být dále hodnocena na podkladě zkušebních nástřelů provedených předmětnou pistolí. Uvedené zkušební nástřely byly předloženy k tomuto posudku a hodnocení morfologie tohoto střelného poranění pak příslušelo znalci z oboru soudního lékařství. Ani po provedeném vyšetřovacím pokusu nebylo možno zaujmout balisticky relevantní podklady k poloze psa a z hlediska kriminalistické balistiky nebyly k dispozici žádné další technicky využitelné podklady. Součástí tohoto znaleckého posudku je fotodokumentace oněch tří verzí vzájemného postavení obžalovaného a poškozeného, výhledové poměry svědků Procházkové a Procházký k nimž je třeba uvést, že jsou uskutečněny za jasného dne. Součástí znaleckého posudku je i popis experimentální střelby.

Sám obžalovaný prostřednictvím obhájce předložil u prvního hlavního líčení znalecký posudek z oboru kriminalistiky, specializace forenzní biomechanika. Tento znalecký posudek byl u hlavního líčení dle § 211 odst. 5 tr. řádu přečten (č.l. 578). Znalecký posudek vycházel pouze z listinných důkazů, které byly obžalovaným znalci předloženy a jednalo se o důkazy zajištěné a získané v průběhu trestního řízení. Znalec zde vycházel z biomechanické analýzy celé situace a konstatuje, že z hlediska biomechaniky jsou přijatelné pouze 2 varianty, a to za 1) obžalovaný stojí, poškozený stojící proti němu mírně předkloněn. Z hlediska biomechanického hodnocení situace podle podkladů je to biomechanicky nepřijatelná varianta. Za 2) a to biomechanicky přijatelná varianta je taková, že obžalovaný v době střelby ležel na zádech, poškozený stál v úrovni jeho chodidel a při snaze jej udeřit se dostal tělem do polohy, kdy mírně naklonil bérce levé nohy kam směřovala první střela. Po zásahu se tělo pohybovalo vpřed, trup se naklonil a v tom okamžiku jej zasáhla druhá střela do hrudníku. Vzdálenost střelby tento znalec stanovil na 1,5 – 2 metry, kdy střelba se uskutečnila přibližně na vzdálenost délky těla obžalovaného, když však naproti tomu tento znalec uvádí, že hodnocení povýstřelových zplodin nespadá do oblasti forenzní biomechaniky.

Nově byl u hlavního líčení obžalovaným předložen znalecký posudek z oboru sport, specializace sebeobrana (č.l. 930), který byl za stejných podmínek přečten. Zde obhajoba požadovala čtení bodu 2.1 znaleckého posudku, což je analýza situace z níž vyplývá vyhodnocení, kdo plnil úlohu útočníka a kdo byl v uvedené situaci obránce s tím, že z hlediska sebeobrany lze situaci obžalovaného označit za sebeobrannou, tedy kdy poškozený byl útočníkem, obžalovaný obráncem. Z bodu 1 znaleckého posudku – analýza intenzity útoku pak vyplývá, že dle tohoto znaleckého posudku se jednalo o útok zvláště intenzivní. Znaleckým posudkem je útok ze strany poškozeného hodnocen jako razantní, vedený bez prodlení, z hlediska obžalovaného je pak hodnocen jako defenzivní. Znalecký posudek dále uzavírá, že obžalovanému se nepodařilo z útoku poškozeného uniknout, z toho důvodu se pravděpodobně rozhodl použít ke své obraně pistolí a jelikož situaci vyhodnotil jako bezvýchodnou, neměl další smysluplnou variantu jak se z uvedené situace dostat, než použít ke své obraně pistolí. Intenzita útoku byla posílena současným spolupůsobením psa.

Průběh incidentu pak dokreslují další důkazy, a to důkazy listinné, jenž jsou ve spise založeny a které byly u hlavního líčení konstatovány a provedeny (č.l. 479). Místo činu

včetně plánu a fotodokumentace je na č.l. 3-14. Z tohoto vyplývá popis terénu i nalezené stopy. Zranění obžalovaného tak jak byla zjištěna ihned po incidentu jsou vedle již shora uvedeného znaleckého posudku popsána a zadokumentována v protokolu o prohlídce těla č.l. 17-28. Zajištěna byla také zbraň obžalovaného včetně nábojů č.l. 29. Dechovou zkouškou na alkohol v krvi bylo dne 17.5.2008 v 7.56 hodin u obžalovaného zjištěno 1,35 promile alkoholu. Č.l. 52-53 jsou lékařské zprávy, které odpovídají znaleckému posudku. Je třeba zde uvést tolik, že po příjezdu na místo byl poškozený resuscitován, v čemž bylo pokračováno i během transportu do nemocnice i na urgentním příjmu anesteziologicko-resuscitačního oddělení. Nepodařilo se obnovit základní životní funkce a smrt byla konstatována v 03.58 hodin. Z kopie zbrojního průkazu č.l. 54-55 vyplývá, že obžalovaný byl držitelem zbrojního průkazu skupin D,E, to je k výkonu zaměstnání a k ochraně života zdraví nebo majetku s oprávněním nosit zbraň kategorie B, když se jednalo o samonabíjecí pistoli značky Glock vzor 17. Z protokolu na č.l. 57 vyplývá, že dne 17.5.2008 v 17.00 hodin byly v Trutnovské nemocnici zajištěny věci, které měl na sobě poškozený a tyto byly převezeny na pracoviště kriminalistické techniky. Tyto věci jsou fotograficky dokumentovány na č.l. 59-61. Č.l. 64-72 jsou doklady a fotodokumentace kuhyňnému psovi rasy rotvajler, u něhož došlo ke střelnému poranění hrudníku s rupturou plic a vykrvácením do dutiny hrudní. Na fotodokumentaci č.l. 74 pak je znázorněn vstřel i výstřel. Vstřel je vlevo nahoře, výstřel vpravo dole. Č.l. 106 a 108 jsou další protokoly na vyšetření alkoholu, z nichž vyplývá, že poškozenému byla odebrána krev dne 17.5.2008 v 03.45 hodin a tato obsahovala 1,37 g/kg alkoholu. Obžalovanému byla odebrána krev dne 17.5.2008 v 03.50 hodin a tato obsahovala 2,4 g/kg alkoholu. Od č.l. 118 jsou pak odborná vyjádření vztahující se ke stopám zajištěným na místě činu. Z tohoto zkoumání vyplývá, že byly vzaty stěry z levé ruky obžalovaného, z vlasů obžalovaného a z obličeje obžalovaného, když ke zkoumání také bylo předloženo oblečení obžalovaného. V mikině a tričku obžalovaného byly zjištěny částice jednoznačně indikující povýstřelové zplodiny. Odborné vyjádření bylo také vypracováno v oboru kriminalistika, odvětví balistika (č.l. 126-131) a toto odborné vyjádření se zabývá samotnou střelnou zbraní a předloženou nábojnicí. Již toto odborné vyjádření konstatuje, že na základě provedených úkonů zajištěných a předložených stop nelze určit stanoviště střelce, směr střelby ani vzdálenost ústí hlavně od zasaženého objektu. Další genetickou expertizou č.l. 134 byly provedeny stěry, když na oblečení, které bylo zajištěno u obžalovaného i poškozeného byla prokázána krev a v ní shodný DNA profil s oběma účastníky. Č.l. 143-148 jsou pak přepsané zvukové záznamy z tísňových linek a jedná se o hovory poškozené P na Policii ČR Trutnov v čase 02.44 dne 17.5.2008 a následně telefonát samotného obžalovaného na operační středisko Policie ČR Trutnov v 02.47 hodin dne 17.5.2008. V 02.55 hodin pak bylo voláno z operačního střediska PČR Trutnov samotnému obžalovanému. Součástí výpovědí obžalovaného a svědků jsou pak i již uvedené prověrky výpovědi na místě činu, které jsou doloženy obrazovými záznamy č.l. 262, 266 a 270 včetně fotodokumentace. K výhledovým poměrům jsou pak důkazy na č.l. 276-280 včetně výstupů z meteostanice pro danou lokalitu s tím, že veřejné osvětlení kritickou dobu fungovalo, nebyla hlášena žádná porucha a k demonstraci výhledových poměrů jsou pak založeny fotografie. Záznam dalšího telefonního hovoru, kdy volajícím je poškozená P a volaným je lékařská služba první pomoci je na č.l. 283. Další odborné vyjádření z odvětví kriminalisticko-chemické expertizy je na č.l. 355, kdy k chemickému zkoumání bylo předáno oblečení poškozeného I. Zde je konstatováno, že oděvní součástky byly dodány neseparované, zmačkané a nasáklé krví. Na černém triku je patrný vstřelový otvor, který se nachází v přední části trika a jsou uvedeny podrobné vzdálenosti. Z otisků silně zakrvácených oděvních součástí lze získat jen velmi málo informací o vzdálenosti střelby, nicméně u černého trika byly otisky provedeny. V odborném vyjádření je pak popsán popis odběru

otisků se závěrem, že na otiscích bylo detekováno jen velmi málo částic mědi, částice olova nebyly detekovány vůbec. Z toho hlediska nelze stanovit vzdálenost střelby. Zajištěné oděvní součásti byly zkoumáním znehodnoceny, a poté zlikvidovány. K osobě obžalovaného se vztahují důkazy založené na č.l. 369-373 z nichž vyplývá, že v roce 2004 se obžalovaný zúčastnil služební přípravy, v roce 2005 v kurzu pro policisty se účastnil výcviku i prověřkových zaměstnání a následně v roce 2006, 2007, 2008 se obžalovaný účastnil služební přípravy. Tato jak vyplývá z dalších dokladů se skládá z prověrky střelecké přípravy, střelby, kondiční přípravy a z prověrky z nácviku donucovacích prostředků, kde jsou úder a kopy sebeobrany a hmaty a chvaty sebeobrany. Novým listinným důkazem byla zpráva Nemocnice Trutnov (č.l. 904), z níž vyplývá, že po neúspěšné resuscitaci poškozeného a po konstatování smrti poškozeného, byla standardně provedena očista trupu čistící pěnou s pomocí hadrové utěrky. Krom trupu, jiné části těla na oddělení ARO Nemocnice Trutnov omyty nebyly. Dále byla konstatována fotodokumentace předložená obžalovaným u hlavního líčení, pořízená při experimentu obžalovaného s figuranty (č.l. 884-887).

Dále byly u hlavního líčení (č.l. 488) provedeny důkazy přehráním DVD záznamů, a to jednak dokumentace z ohledání místa činu a prověrky výpovědi obžalovaného a svědka R. Na návrh obžalovaného byl přehrán i další obrazový záznam jím pořízený, a to střelba do věpřové kůže a následné omytí této kůže vodou (č.l. 888, 900).

K osobě obžalovaného byly vypracovány znalecké posudky z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a z oboru školství, odvětví psychologie. Znalkyně, která vypracovala znalecký posudek psychiatrický, byla u hlavního líčení vyslechnuta opakovaně, 28.4.2009 (č.l. 482) a znovu dne 16.2.2010 (č.l. 584) z důvodu účinnosti nového trestního zákoníku. Obžalovaný dle závěrů znalkyně netrpěl a netrpí duševní chorobou ve vlastním slova smyslu a v době spáchání posuzované trestné činnosti se nacházel ve stavu středně těžké prosté opilosti. K lehké desinhibici jednání obžalovaného požitým alkoholem došlo v době, která předcházela žalované trestné činnosti. V době na počátku konfliktu požitý alkohol poněkud zpomalil a otupil reaktivitu vyšetřovaného, včetně reaktivity motorické. V dalším vývoji konfliktu vedl požitý alkohol zejména ke zúžení vědomí a k prohloubení prožívaného obavného afektu. V důsledku požitého alkoholu byly v době posuzované trestné činnosti rozpoznávací schopnosti sníženy nejvýše z 1/3, ovládací schopnosti byly požitým alkoholem sníženy z 1/3. Obžalovaný však jednoznačně jednal ve stavu velmi těžkého afektu strachu a obav o život zesíleného prožíváním fyzické bolesti. Byly podstatně omezeny jeho schopnosti vnímat okolní dění, časové údaje a další souvislosti, když byla zároveň podstatně omezena jeho schopnost racionálního úsudku a obžalovaný jednal zkratkově, bez racionální úvahy, pudově, veden snahou co nejrychleji dosáhnout subjektivního cíle, kterým bylo odvrácení útoku. Základní kontakt s realitou byl u vyšetřovaného zachován. V důsledku probíhajícího afektivního hnutí došlo ke snížení rozpoznávacích i ovládacích schopností, kdy schopnosti rozpoznávací byly sníženy z 1/2, schopnosti ovládací sníženy ze 2/3. Dle závěrů znalkyně pak vyjádření tak jak ho obžalovaný podal odpovídá realitě, když v jeho vyjádření nebyly žádné disharmonické údaje či prožitky, které by se z této situace vymykaly. Jeho postoj odpovídal prožitému těžkému afektu, když obžalovaný není disponován k agresí ani k porušování sociálních norem a pravidel. V průběhu konfliktu docházelo nejdříve k mírnému, pak podstatnému narůstání ovládacích a rozpoznávacích schopností. Znalkyně pak tento svůj závěr doplnila - popis duševního stavu obžalovaného tak, že jednak pociťoval fyzickou převahu poškozeného a sám pociťoval fyzickou bolest, bezmoc a zejména smrtelný strach. Smrtelný strach je spíše kategorií literární než odbornou, avšak je to nejvhodnější

termín. V pojmu těžkého afektu je obsaženo rozrušení, tíseň, vyloučení racionální kontroly v jednání, tedy jeho zmatečnost. Právě ve strachu je pak obsažen pojem panická hrůza, pocit ohrožení vlastního života, kdy byly velmi silné emoce, které byly až na úrovni pudové intenzity, tedy s vyloučením racionální kontroly jednání. Ze strany obžalovaného byl naprosto adekvátně a věrohodně popsán strach o život. K požitému alkoholu dále uvedla, že v okamžiku incidentu došlo k takovému charakteristickému vystřízlivění, neboť útok byl natolik silný, že převážil účinky požitého alkoholu na stav vědomí a naopak vědomí zaplavil těžký obavný afekt. Znalec psycholog (č.l. 313, 484) hodnotí osobnost obžalovaného jako komponovanou mnohvrstevnou a zralou, kde převažuje racionalita, skromnost, přizpůsobivost a kooperace. Obžalovaný je zodpovědný, spolehlivý se smyslem pro řád a sebedisciplínu. Rozvoj intelektu odpovídá věku a obžalovaný je mravně vyspělý. Lze předpokládat, že motivem jednání byla obrana vlastní osoby, kdy napadením byl překvapen, nečekal útok a reflexy byly možná zpomaleny pozdní hodinou, únavou a požitým alkoholem. Pokud by tyto komponenty do věci nevstupovaly, lze předpokládat, že by k tragickému konci celého incidentu z jeho pozice nedošlo. Subjektivní akcentace některých sdělených faktů je dána silným emočním prožitkem celého případu, kdy podkladem byla sebezáchovná reakce, která může nevýznamně zkreslit data, ale v zásadě nic nemění na kvalitě jeho výpovědi.

Dále bylo k obžalovanému zjištěno, že v místě bydliště nebyl projednáván pro přestupek, doposud nebyl soudně trestán (č.l. 378-379, 553). Jeho služební hodnocení z bývalého zaměstnání je kladné s tím, že značnou část mimopracovní doby věnoval sebevzdělávání (č.l. 375). V současné době, po propuštění z výkonu trestu pracuje jako soukromý podnikatel v oboru administrativní činnosti a služby hospodářské a organizační povahy.

V průběhu hlavního líčení byl obžalovaný na základě návrhu státního zastupitelství dne 28.4.2009 (č.l. 489) podle § 190 odst. 2 tr. řádu upozorněn na možnou právní kvalifikaci jeho jednání, jako trestného činu vraždy dle § 219 odst. 1 tr. zákona platného do 31.12.2009. K tomuto návrhu státní zástupkyně se obžalovaný vyjádřil (č.l. 487) a po vlastním upozornění bylo hlavní líčení odročeno, takže byla zachována i lhůta stanovená v § 198 tr. řádu. Jak již bylo uvedeno, následovala rozhodnutí jednotlivých soudů s právní kvalifikací v těchto rozhodnutích uvedenou a nález Ústavního soudu, na základě něhož znovu věc projednával v hlavním líčení Krajský soud v Hradci Králové. Tento jak bylo dříve uvedeno, postupoval v intencích § 314h tr. řádu.

Po shora provedených důkazech pak obžaloba opětovně jako v původním řízení, navrhla kvalifikovat jednání obžalovaného jako zločin zabití dle § 141 odst. 1 tr. zákoníku, když tento svůj návrh opřela o výpověď svědka J. P., závěry soudně-lékařské expertizy v kontextu s odborným vyjádřením z odvětví balistiky a znaleckým posudkem z oboru kriminalistiky. Dle názoru obžaloby obžalovaný po prvním výstřelu proti bérce poškozeného, bez jakékoliv výstrahy druhým výstřelem poškozeného usmrtil. Tím, že obžalovaný použil střelnou zbraň a vystřelil do části těla poškozeného, musel si být minimálně vědom, že může svým jednáním způsobit smrt. Omluvitelnou pohnutku v jednání obžalovaného pak spatřuje v situaci, v níž se obžalovaný nacházel a která vyplývá z psychiatrického znaleckého posudku. V návaznosti na navrženou právní kvalifikaci pak též navrhla uložení trestu odnětí svobody v první polovině zákonné trestní sazby příslušného ustanovení, se zařazením do věznice s dozorem, dále navrhla propadnutí zbraně, trest zákazu

činnosti a povinnost k náhradě škody. Naproti tomu se obžalovaný jak prostřednictvím svého obhájce, tak i sám, domáhal zproštění obžaloby s tím, že jeho jednání není trestným činem. Obžalovaný poukázal na to, že incident vyvolal poškozený, on sám byl v první fázi pouze jako pasivní účastník a v souvislosti se stupňováním útoku čelil hrubému a agresivnímu útoku poškozeného a jeho psa, kdy v reálné obavě o svůj život, ve vyhroceném okamžiku použil střelnou zbraň v přesvědčení ohrožení života. Tato jeho verze nebyla vyvrácena, byl napaden, pocíťoval strach o život, v podstatě bezmoc a k opakované střelbě došlo z toho důvodu, že původní obrana se jevila neúčelná. Ke střelbě na poškozeného došlo za trvání útoku ze strany poškozeného na obžalovaného, útok byl velmi intenzivní, úsudek obžalovaného byl zachován, o čemž svědčí i časový rozestup mezi střelbou. Výpovědi svědků P₁ a P₂ považuje za účelné a měněné a rovněž tak vyslovili pochybnosti ve vztahu k soudnělékařskému posudku a balistické expertize. Sám obžalovaný se pak v závěrečné řeči podrobně vyjádřil ke svému přesvědčení o jednání v nutné obraně (č.l. 944-1006). Tato jeho závěrečná řeč byla dle § 216 odst. 4 tr. řádu v okamžiku, kdy vybočila z rámce projednávané věci, přerušena.

Krajský soud dle svého názoru provedl ve věci veškeré ve věci nutné dokazování, když neshledává důvod, aby důkazní řízení bylo dále doplňováno dle návrhů obžalovaného o opětovné výslechy již slyšených svědků či další znalecké posudky. Je tomu tak proto, že svědci, kteří k věci měli co říci, byli vyslechnuti a rovněž tak byly, a to velmi podrobně s dalšími doplňky vypracovány znalecké posudky, které mohly přispět k objasnění skutkového stavu věci. Krajský soud sám po obdržení obžaloby, doplnil dokazování vyšetřovacím pokusem, znaleckým posudkem, lékařskou zprávou a na žádost obžalovaného byl vyslechnut nový svědek a byl proveden i důkaz znaleckým posudkem, který obžalovaný předložil, jakož i zhlédnutím experimentu, který obžalovaný pořídil. Shora popsané důkazy pak dle názoru krajského soudu stačí k tomu, aby byl ve smyslu § 2 odst. 5 tr. řádu zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v takovém rozsahu, který je pro rozhodnutí soudu nezbytný. Následně byly shora popsané důkazy ve smyslu § 2 odst. 6 tr. řádu krajským soudem hodnoceny podle svého vnitřního přesvědčení, založeném na pečlivém uvážení všech okolností případu, a to jak jednotlivě, tak v jejich souhrnu. Jak vyplývá ze shora uvedeného, samotný incident je popisován obžalovaným, svědkem J₁ a svědkyní F₁ a svědkyní F₂. Každý z nich pak popisuje incident ze svého pohledu, kdy obžalovaný může na svoji obhajobu uvádět cokoliv uzná za vhodné. Naopak svědci jsou poučeni vypovídat dle § 101 odst. 1 tr. řádu pravdu. Specifika této trestní věci však spočívá v tom, že oba svědci jsou emotivně zapojeni do této trestné činnosti a toto jejich ovlivnění se pak může promítnout i ve svědecké výpovědi. Takovýto jejich postoj je však s ohledem na charakter této trestné činnosti pochopitelný. Na základě znaleckého posudku z odvětví kriminalistická technika, nejsou pokud jde o první ránu, kdy byla zasažena levá dolní končetina poškozeného, výpovědi těchto tří osob z hlediska balistiky v rozporu s objektivními zjištěními. Jiná pak je situace pokud jde o střelné zranění poškozeného v oblasti hrudníku. Zde je verze poškozené F₁ a P₁ z hlediska balistiky v rozporu s konstatováním, že na otisku černého trika bylo v okolí vstřelového otvoru detekováno jen velmi málo částic mědi, neboť při verzi, kterou uvádí tato svědkyně, by se jednalo o střelbu na vzdálenost 2-2,5 metru. Ze závěrů znaleckého posudku z oboru kriminalistiky však výstřel do hrudníku poškozeného musel být veden ze vzdálenosti do 1,5 metru. Soud tak dále musel vycházet z výpovědi obžalovaného a výslechu svědka J₁ a P₁. Pokud jde o samotný vznik obou zranění, je pak třeba vycházet ze závěrů soudně-lékařského znaleckého posudku. S ohledem na výškový rozdíl mezi místem vstřelu a místem průstřelu, který činí 16 cm, přicházejí v úvahu pouze 2 možnosti, a to ta, že obžalovaný stál a poškozený stojící proti

němu byl mírně předkloněn nebo obžalovaný ležel na zádech a poškozený nad ním by musel být výrazně předkloněn směrem k němu. Vznik zranění pak odpovídá jak verzi uváděné obžalovaným, tak verzi uváděné svědkem J. P., tedy že obžalovaný ležel na zádech a poškozený stál nakloněn nad ním. V této souvislosti je třeba zmínit i vývoj výpovědi samotného obžalovaného. Znalci z oboru soudního lékařství poukázali na to (č.l. 94), že v žádném případě nemohlo dojít ke vzniku poranění tím způsobem, který uváděl obžalovaný, měli na mysli prověrku o výpovědi obviněného ve smyslu § 104e tr. řádu ze dne 27.5.2008 (č.l. 267) s fotodokumentací (č.l. 273), kde obviněný znázorňoval, v jakých polohách ke střelbě došlo. Je třeba zde poukázat na to, že podrobněji začal obžalovaný předklon poškozeného popisovat až právě po tomto znaleckém posudku, a to jak u hlavního líčení, tak v rámci vyšetřovacího pokusu. Jeho první výpověď z přípravného řízení (č.l. 156) není tak podrobná a nebyl konkrétně dotazován na postoj poškozeného a popsal jej pouze tak, že poškozený stál rozkročen nad jeho tělem, někde v pülce trupu, v útocích nepřestal ani po první střelné ráně, opakovaně na něho útočil rukama, a proto vystřelil podruhé. Ani přes tyto rozpory však není jednoznačně vyvrácena verze obžalovaného a tedy jeho obhajoba. Za daného stavu věci, kdy přicházejí v úvahu 2 možné verze, a to jednak verze podaná obžalovaným, jednak verze podaná svědkem P., musel soud postupovat dle zásadní zásady trestního řízení „v pochybnostech ve prospěch“. Není proto ani možno konstatovat, že výpovědi obžalovaného tak jak se postupně vyvíjely jsou ve vzájemném rozporu, když tyto výpovědi se vyvíjely nejen na základě provedených důkazů, ale také v závislosti na upřesňujících dotazy. Dle názoru soudu není provedenými důkazy ani jedna z uváděných verzí vyvrácena a na druhou stranu ani pro jednu z těchto verzí nejsou jednoznačné přesvědčivé důkazy a tudíž k události mohlo teoreticky dojít oběma způsoby. Pokud jde o znalecký posudek předložený samotným obžalovaným (č.l. 560 prof. PhDr. Jiří Straus, DrSc.), tak je třeba k němu uvést, že znalec zde vycházel pouze z listinných důkazů, které mu byly předloženy obžalovaným, tedy z listinných důkazů omezených, bez samotné znalosti kompletní trestní věci a místa činu. Ani tento znalecký posudek však nevyvrací či naopak nepodporuje některou z těchto 2 verzí události tedy jak popis obžalovaným, tak popis svědkem P. Žádné nové skutečnosti nepřinesl ani poslední doplněk soudnělékařského znaleckého posudku, kdy znalec setrval na svých předchozích závěrech a opětovně objasnil možnosti vzniku povýstřelových stop. V případě poranění trupu nebyly zjištěny v okolí tohoto defektu žádné viditelné doplňkové faktory střelby, když však střelba probíhala skrz oděvní součást – triko – které nebylo k pitvě dodáno. Tato představená překážka zachytí doplňkové faktory střelby. Poranění levé dolní končetiny opět neneslo stopy žádných doplňkových faktorů střelby, což odpovídá nálezů, který je charakteristický pro střelbu z větší vzdálenosti, tedy 50 cm a více, s výhradou. Pokud jde o objasnění doplňků faktorů střelby, tak prachovou tetováž odstranit nelze, a to ani tekoucí vodou ani mechanickým stěrem. Jinými slovy, pokud by střelba do tohoto místa byla vedena na vzdálenost kratší jak 50 cm, tak by s největší pravděpodobností obrazec prachové tetováže zůstal. Obžalovaným předložený znalecký posudek z oboru sport, specializace sebeobrana (č.l. 910) pak událost hodnotí ze svého pohledu a nemůže určovat právní názor soudu ohledně právní kvalifikace. Senát krajského soudu se proto v rámci posouzení této trestní věci vedle těchto podstatných důkazů, kterým byly zmíněné tři výpovědi, to je výpověď obžalovaného a svědků J. P. a B. P., znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství a znalecký posudek z oboru kriminalistika, odvětví kriminalistická balistika, zabýval i dalšími důkazy, jenž jsou ve spise založeny. V rámci posouzení celého děje je třeba přihlídnout i k dalším svědeckým výpovědím. Především jsou to výpovědi svědků, kteří slyšeli střelbu. Shodné výpovědi svědků S. a J. hovoří o tom, že krátce za sebou šly po sobě dvě rány a čas odhadli na 3 vteřiny. O krátkém časovém

rozestupu mezi ranami hovoří i svědkyně Š a K. V kontextu s touto rychlou střelbou je pak třeba se vrátit ke znaleckému posudku z oboru soudního lékařství i k protokolu o prohlídce těla, to vše ve vztahu k obžalovanému. Jak z těchto důkazů vyplývá, obžalovaný utrpěl zranění a tato zranění jsou fotodokumentována ihned po jejich ošetření. Je nepochybné, že obžalovaný měl zranění vzniklá působením tupého násilí, a to především na uchu a v oblasti úst, když další zranění jsou patrná na levé horní končetině a levé dolní končetině, když právě tato zranění mohla vzniknout, resp. vznikla kousnutím psa. Právě tato zranění dal soud do kontextu se vzniklým následkem, kterým je smrt poškozeného způsobená střelnou zbraní obžalovaného. Krajský soud si byl vědom závažnosti této trestní věci, a proto po návrzích obžaloby i obhajoby zvažoval návrhy obou stran, a to jak ve smyslu odpovědnosti obžalovaného za zločin zabítí dle § 141 tr. zákoníku, tak i aplikace ustanovení o nutné obraně ve smyslu § 13 tr. zákona platného do 31.12.2009, resp. § 29 tr. zákoníku. Právě z toho důvodu byla již k dřívějšímu hlavnímu líčení opětovně předvolána i znalkyně z odvětví psychiatrie, aby byl znovu zjištěn psychický stav obžalovaného. Soud vycházel i z dřívějších rozhodnutí jiných soudů v obdobných trestních věcech. Za příklad lze uvést případ popsany ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek číslo 14 z roku 1999, dle kterého je třeba vycházet z konkrétních okolností případu a není vyloučeno posoudit jako stav nutné obrany jednání osoby, která reaguje na fyzický útok neozbrojeného pachatele, opakovaným použitím střelné zbraně, přičemž dojde k usmrcení útočníka. Jak vyplývá z provedeného dokazování, je znalecky prokázáno, že obžalovaný jednal ve stavu úzkosti na základě subjektivního pocitu, že odvrací jeho útok. Specifika tohoto případu však spočívá v tom, jaké postavení v době trestné činnosti obžalovaný zastával. Ze shora uvedeného je prokázáno, že obžalovaný byl v době trestné činnosti policistou ČR, ve služebním poměru trvajícím 4 roky, jemuž předcházela 4-letý služební poměr u Městské policie Trutnov. V průběhu své profesní kariéry prošel policejním výcvikem, při němž splnil fyzické testy, navíc byl příslušníkem pořádkové jednotky Policie ČR, mezi jejíž úkoly patří zasáhnout při ochraně veřejného pořádku a v souvislosti s výkonem svého povolání se účastnil i služební přípravy – střebeb. Obžalovaný v rámci svého osobního volna, při odchodu do restaurace s vědomím, že bude v restauraci požívat alkohol, měl sebou svoji legálně drženou střelnou zbraň a jednal tak v rozporu se zákonem č. 119/2002 Sb. zákona o zbraních. Z ustanovení § 76a odst. 1, písm. d), odst. 5 písm. b) tohoto zákona pak vyplývá, že držitel zbraně kategorie D a E se dopouští přestupku v případě, že nosí zbraň, pokud je jeho schopnost k této činnosti snížena požitím alkoholických nápojů. Obžalovaný si tedy měl být a musel být vědom toho, že jde do restaurace, bude požívat alkohol a tudíž nemá u sebe nosit střelnou zbraň, neboť po požití alkoholu může dojít k ovlivnění jeho schopností zajistit bezpečnost zbraně. Podstatný pro posouzení věci je však samotný průběh incidentu. Je nepochybné a z provedeného dokazování vyplývá, že mezi obžalovaným a poškozeným došlo k incidentu nejprve velmi krátkému slovnímu a následně na to k fyzickému. Obžalovaný nestihl reagovat na fyzický útok a převahu poškozeného, fyzicky a především psychicky nezvládl danou situaci, kdy v poloze vleže pod poškozeným použil střelnou zbraň. Tuto střelnou zbraň použil v psychickém rozrušení. Právě v tomto okamžiku je třeba podrobně zkoumat všechny okolnosti případu. Jednoznačně z provedeného dokazování vyplynulo, že obžalovaný nevyužil výstrahy a nepoužil výstražný výstřel. Zbraň vůči poškozenému tak použil bez jakékoliv výzvy. Byť první rána směřovala do nohy poškozeného, tak druhá rána, která způsobila smrt poškozeného byla vedena bezprostředně následně po ráně první, takže obžalovaný nedal poškozenému šanci zanechat svého jednání a poškozený si zřejmě ani nestačil uvědomit, že obžalovaný má střelnou zbraň. Ve shodě s nálezem Ústavního soudu ČR (odstavec 22) je pak od počátku nepochybné, že iniciátorem útoku a tím, kdo zasadil první ránu, byl poškozený D, který na obžalovaného z malicherné příčiny zaútočil (při respektování zásady in dubio pro reo pak

nebylo prokázáno nic v tom směru, co by obhajobu obžalovaného vyvracelo). Ve shodě s nálezem Ústavního soudu (odstavec 37), pak již v původním rozsudku krajský soud dospěl k závěru, že počáteční fyzický útok poškozeného spočívající v náhlých úderech pěstí do obličeje, s následkem sražení na zem a vypuštění rozzuřeného psa na člověka, je třeba za daných okolností hodnotit jako závažné předchozí jednání poškozeného ve smyslu § 141 odst. 1 či § 146a tr. zákoníku. V kontextu s použitím střelné zbraně je pak třeba hodnotit i samotné zranění obžalovaného. V rozporu s tímto závěrem pak není ani další konstatování krajského soudu, kdy psychiatrický znalecký posudek popisuje psychický stav obžalovaného jako smrtelný strach, kdy pociťoval fyzickou převahu poškozeného, bezmoc, což vše vyjadřuje těžký obavný afekt, je třeba zohlednit i objektivní zranění obžalovaného. Právě tato zranění jsou v příkrém nepoměru k následku u poškozeného. Obžalovaný napadení poškozeného popsal jako hrubé a agresivní, včetně útoků psa. Je pochopitelné, že každé fyzické napadení člověka, který není zvyklý takovému způsobu života, je bolestivé a bezpochyby obžalovaný pociťoval pocit ohrožení, zvláště při útocích psa. Přesto krajský soud trvá na tom, že zranění obžalovaného nijak zvlášť nevybočuje z běžných újem na zdraví vzniklých při fyzických potyčkách (viz soudnělékařský znalecký posudek o působení tupého násilí o malé, později střední intenzitě vůči obžalovanému). Ani nejbrutálněji popisovaný útok, kterým měl být útok psa vůči obžalovanému, nezanechal na těle obžalovaného závažná výrazná zranění, kromě zmíněných tržných ran. Aniž by tyto tržné rány chtěl soud nějakým způsobem zlehčovat, tak se nejedná o nijak zvlášť těžké zranění, které by odpovídalo § 122 odst. 2 tr. zákoníku. Otázka případné právní kvalifikace jednání poškozeného vůči obžalovanému, pokud by ke smrti poškozeného nedošlo, zde nemůže být řešena, byť k této skutečnosti soud ve zvažování celé trestní věci přihlédl. V kontextu všech těchto skutečností je pak použití zbraně obžalovaným a rychlá střelba bez výstrahy proti poškozenému, zvláště s přihlédnutím k jeho tehdejšímu postavení v rozporu s ustanovením o nutné obraně. Aplikace ustanovení o nutné obraně předpokládá a) odrazení útoku přímo hrozícího nebo trvajícího na zájem chráněný trestním zákonem, b) že obrana nesmí být zcela zjevně nepřiměřená způsobu útoku. Právě přiměřenost obrany je třeba hodnotit v této konkrétní trestní věci. Obrana musí být tak intenzivní, aby odvrátila útok, avšak nesmí být zjevně přehnaná. Onu přiměřenost nutné obrany je třeba hodnotit, jak ve vztahu k útoku či útočníkovi, tak se zřetelem k subjektivnímu stavu osoby, která útok odvrací. Rovněž tak je třeba posuzovat použité prostředky, jak na straně útočníka, tak na straně obránce. Právě v těchto okolnostech je spatřována specifika tohoto případu. Obžalovaný sám vyvolal jednání poškozeného tím, že na hranici jeho pozemku v pozdních nočních hodinách komunikoval se psem, na což poškozený zareagoval tím způsobem, že šel chránit svůj majetek, právo na noční klid a zřejmě realizoval obavu z toho, že někdo nepovolaný je na hranici jeho pozemku. Naproti tomu byl obžalovaný pod silným vlivem alkoholu, ozbrojený, v té době policista, který znal hmaty a chvaty sebeobrany, školený na zpacifikování agresora. V této fázi nemůže obstát nyní nové tvrzení obžalovaného, že na místo šel kvůli štěkotu psa z důvodu, zda-li tam není páčána trestná činnost. Mezi obžalovaným a poškozeným došlo ke konfliktu při němž měl poškozený převahu, navíc na straně poškozeného útočil vůči obžalovanému i pes. Jak však bylo shora uvedeno, útok vedený vůči obžalovanému a jemu objektivně vzniklá zranění, nejsou natolik závažného charakteru, aby vůči nim obstálo použití zbraně proti poškozenému, se smrtelným následkem. Je nepochybné, že obrana musí být uzpůsobilá odvrátit útok, a proto musí být samozřejmě silnější než intenzita útoku, nesmí však být zjevně nepřiměřená útoku, tedy přehnaně silnější než je k odvrácení útoku nutné. Poměr obrany a útoku je třeba posuzovat se zřetelem na všechny okolnosti případu, které mohl obránce posoudit a nebo se k němu a k situaci, ve které se ocitl vztahují, zejména pak výjimečnost situace, v níž jednal, nutnost okamžitého rozhodování, jeho rozrušení, napadení apod. Právě to vše co bylo shora

uvedeno, tedy postavení obžalovaného policisty, použití střelné zbraně, ne nijak tragické zranění na jeho straně a především rychlé použití zbraně bez výstrahy a střelba v krátkém časovém intervalu, vedly soud k závěru, že se v jeho případě jedná, pokud jde o střelbu na poškozeného, o vybočení z mezí nutné obrany. Obžalovaný dle názoru soudu nejen jakákoliv jiná osoba, ale i jako policista nevyužil všech možností, aby útok odvrátil, event. poškozeného zpacifikoval. Jedná se tedy o vybočení z mezí nutné obrany, když stav, který byl na místě byl nutné obraně blízký, avšak podmínky nutné obrany nebyly dány ve všech směrech a k vybočení došlo co do míry obranného zákroku, neboť obrana nebyla zcela zjevně přiměřená způsobu útoku. Jelikož tedy podmínky nutné obrany nebyly shledány, bylo třeba jednání obžalovaného posuzovat podle obecných zásad a kritérií trestné činnosti. Krajský soud nadále setrvává na svém původním stanovisku a právní kvalifikaci jednání obžalovaného, která byla vyjádřena v rozsudku podepsaného soudu ze dne 17.2.2010 a která ani dle názoru tohoto soudu není v rozporu s nálezem Ústavního soudu v této trestní věci. Soud v této fázi tedy opakuje, že původní právní kvalifikace jednání obžalovaného tak jak byla obžaloba podána, mu klade za vinu spáchání trestného činu ublížení na zdraví dle § 222 odst. 1,3 tr. zákona a trestný čin poškozování cizí věci podle § 257 odst. 1 tr. zákona. V průběhu trestního řízení byl obžalovaný upozorněn na přísnější právní kvalifikaci ve smyslu § 219 odst. 1 tr. zákona. Na přelomu roku 2009 – 2010 však vstoupil v účinnost nový trestní zákoník. Podle § 2 odst. 1 tr. zákoníku se trestnost činu posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán a podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější. Otázka právní kvalifikace pak musela být řešena v tom směru, jaký zákon bude v případě obžalovaného použit. Krajský soud je přesvědčen, že z hlediska subjektivní stránky nelze obžalovanému prokázat subjektivní vztah ke smrtelnému následku. Od počátku trestního stíhání obžalovaný popírá jakýkoliv úmysl poškozeného usmrtit, jakoukoliv pohnutku k takovému činu. Mezi dřívějším trestným činem vraždy dle § 219 tr. zákona a ublížením na zdraví dle § 222 odst. 1,3 tr. zákona je rozdíl právě v úmyslu pachatele, když u trestného činu vraždy musí, byť úmysl eventuelní směřovat k usmrcení člověka. Pokud pachatel s takovýmto úmyslem není srozuměn, nelze dovodit trestní odpovědnost z trestného činu vraždy. V takových případech je třeba vždy zkoumat formu zavinění, které je určujícím kritériem pro použití příslušné právní kvalifikace. V dané věci bylo třeba vedle obhajoby obžalovaného v tom směru, že od počátku popírá úmysl poškozeného zavraždit, přihlédnout i ke všem okolnostem případu a způsobu života obžalovaného a vzniklému krátkému konfliktu mezi ním a poškozeným. Obžalovaný do současné doby žil řádným životem, neměl konflikt se zákonem a jak vyplývá ze znaleckého zkoumání, nebyly u něho zjištěny žádné disociální rysy ani sklony k porušování společenských norem. Obžalovaný je charakterizován jako zodpovědný spolehlivý, držící si ústup, bez potřeby přehnané sebereprezentace. Ze strany obžalovaného se ani nejednalo o záměrný útok na toho, kdo jej napadl. Z těchto důvodů tedy nebylo možno dovodit na straně obžalovaného vražedný úmysl, a proto nebylo jednání obžalovaného posouzeno jako trestný čin vraždy dle § 219 odst. 1 tr. zákona účinného do 31.12.2009, ale ani jako zločin zabítí ve smyslu § 141 odst. 1 tr. zákoníku. Mezi těmito dvěma trestnými činy je dle názoru soudu rovnítko co se týká úmyslu pachatele a právě úmysl k usmrcení poškozeného v této dané konkrétní věci není dán. S ohledem na tyto skutečnosti se pak soud přiklonil k té právní kvalifikaci, která byla užita v písemném znění obžaloby, kde bylo jednání obžalovaného popsáno jako trestný čin ublížení na zdraví dle § 222 odst. 1,3 tr. zákona účinného do 31.12.2009. Této právní kvalifikaci by dle nového trestního zákoníku odpovídalo ustanovení § 145 odst. 1, 3 tr. zákoníku. V dané konkrétní věci je však třeba s ohledem na znění trestního zákoníku vzít v potaz, jednak závěry psychiatrického znaleckého posudku, které vzala v úvahu i obžaloba při závěrečném návrhu, tak i chování poškozeného. Jak ze znaleckého

zkoumání vyplývá, stav obžalovaného v době jednání byl označen jako těžký obavný afekt, zkratkovitě jednání v rozrušení, strachu o život, když právě tento psychický stav ovlivnil rozpoznávací a ovládací schopnosti obžalovaného. Tento psychický stav tedy odpovídá silnému rozrušení ze strachu, úleku či zmatku, který je popsán v nových ustanoveních trestního zákoníku, kterými jsou § 141 a 146a tr. zákoníku. V návaznosti na citovaný náleze Ústavního soudu je pak třeba zohlednit i počáteční fyzický útok poškozeného tak jak byl shora popsán, který je třeba hodnotit jako zavrženíhodné předchozí jednání poškozeného. Obžalovaný tedy jednal v silném rozrušení ze strachu a zmatku a v důsledku zavrženíhodného jednání poškozeného. V takovémto stavu použil vůči poškozenému pistoli. I přes všechny shora popsané okolnosti si obžalovaný musel být vědom, že při použití zbraně může způsobit těžkou újmu na zdraví a byl srozuměn, že tímto svým jednáním může v důsledku nedbalostního zavinění způsobit i smrt, kterou však úmyslně způsobit nechtěl. Znovu je tedy třeba uvést, že obžalovaný vybočil z nutné obrany, právě tím, že použil obranu zcela nepřiměřenou útoku, tedy střelné zbraně vůči neozbrojenému člověku. Střelnou zbraň použil bez výstrahy a byť jeho první rána směřovala do nohy, tak druhá rána byla bez rozmyslu, nemířená, kdy si musel být vědom toho, že používá střelnou zbraň silného kalibru vůči neozbrojenému člověku. Musel tedy vědět, že zbraní tohoto kalibru může svým jednáním způsobit těžší následek, tedy závažnou újmu a se způsobem tohoto následku byl srozuměn. Na takové srozumění lze usuzovat, jak z povahy použité zbraně, tak z jednání obžalovaného, což je střelba bez výstrahy, z blízkosti a s ohledem na tyto okolnosti pak musel předvídat, že může dojít i ke smrti. Dle názoru soudu, kdy tedy není prokázán úmysl obžalovaného usmrtit poškozeného, je na místě daná právní kvalifikace, když navíc nová ustanovení trestního zákoníku dávají k dispozici onu omluvitelnou pohnutku, kterou je silné rozrušení, strach, úlek či zmatek. Po přihlédnutí k trestním sazbám jednotlivých trestných činů, jak byly shora uvedeny, je pak nepochybné, že při použití dané právní kvalifikace je zde dána podmínka § 2 odst. 1 tr. zákona, tedy použití pozdějšího zákona, neboť je to pro pachatele příznivější. Obžalovaný byl tedy uznán vinným spácháním zločinu (§ 14 tr. zákoníku) ublížení na zdraví z omluvitelné pohnutky dle § 146a odst. 3,5 tr. zákoníku, neboť jinému úmyslně způsobil ublížení na zdraví v silném rozrušení, ze strachu a zmatku a v důsledku zavrženíhodného jednání poškozeného a způsobil takovým činem smrt. Tato již dříve použita právní kvalifikace krajským soudem, pak dle názoru soudu není v rozporu s citovaným náleze Ústavního soudu, vyjádřeným v odstavcích 38 až 40 cit. nálezu. Ústavní soud zde popisuje situaci, kdy pachatel reaguje bezprostředně na nevyprovokovaný závažný fyzický útok pozdějšího poškozeného, který se svou intenzitou vymyká běžné potyčce (při níž její účastníci zjevně nehodlají způsobit jeden druhému závažnější újmu). Jde o reakci na takový útok, který je podle obecných měřítek vnímán jako surový bolestivý citelně ohrožující fyzickou napadeného. Jestliže napadená osoba bezprostřední reakci na takovýto útok pod dojmem otřesu z přestálého útoku překročí meze nutné obrany a útočníka usmrtí nebo mu ublíží na zdraví, přichází v úvahu aplikace privilegovaných skutkových podstat podle § 141 odst. 1 či § 146a tr. zákoníku, která umožňuje nikoliv beztrestnost, ale pouze mírnější postih excesů z nutné obrany. Zde se Ústavní soud domnívá, že právě taková situace mohla nastat v tomto posuzovaném případě. Pachatel, který za těchto okolností překročil meze nutné obrany mohl jednat pod dojmem otřesu z přestálého útoku. Ústavní soud uzavírá, že obžalovaný zde bezprostředně po ukončení nenadálého velmi citelného útoku, jehož se poškozený dopustil z malicherných příčin, reagoval na útok nepřiměřeným násilím (střelbou).

Na rozdíl od písemně podané obžaloby se pak v návaznosti na závěrečný návrh obžaloby a další rozhodnutí v této věci, již soud nezabýval další právní kvalifikací jednání obžalovaného,

to je původním trestným činem poškozování cizí věci dle § 257 odst. 1 tr. zákona platného do 31.12.2009.

Při stanovení druhu a výměry trestu, soud znovu opakuje, že vycházel z ustanovení § 39 tr. zákoníku. Soud přihlédl k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním rodinným a jiným poměrům pachatele, k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy. Bylo přihlédnuto též k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život pachatele. Pokud jde o povahu a závažnost trestného činu ty jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění, jakož i pohnutkou. Je nepochybné, že při uznání na vinu tak jak bylo shora popsáno, nese obžalovaný odpovědnost za ztrátu lidského života, tedy za smrt poškozeného, který byl otcem dětí. Účelem trestu v trestním řízení však není odplata společnosti za způsobené jednání a trestní sankce je nutno ukládat přiměřeně, s přihlédnutím k povaze a závažnosti spáchaného činu a poměrům pachatele. Podle § 38 odst. 2 tr. zákoníku je třeba tam, kde postačí uložení trestní sankce pachatele méně postihující, nesmí být uložena trestní sankce pro pachatele citelnější. Soud si je vědom, že na jedné straně je zde ztráta života poškozeného, se všemi důsledky pro jeho rodinu, na druhé straně je zde pachatel trestné činnosti, který byl uznán vinným shora popsanou trestnou činností. Obžalovaný je však doposud bezúhonný, řádně žijící, který si bezpochyby následky svého jednání ponese celý život. V důsledku jeho jednání došlo k neodčinitelnému následku, který nelze vrátit ani přísným trestem. Výrazná polehčující okolnost je pak spatřována ve smyslu § 41 písm. g) tr. zákoníku, kdy obžalovaný odvracel útok, aniž by zcela splnil podmínky nutné obrany. Svého trestného činu upřímně litoval a před spácháním činu vedl řádný život. To jsou další polehčující okolnosti ve smyslu písm. n) a o) § 41 tr. zákoníku. Navíc lze přiznat i další polehčující okolnosti a zvláště tu, že spáchal trestný čin poprvé (písm. a) a spáchal trestný čin v silném rozrušení (písm. b) citovaného zákonného ustanovení. Přítěžující okolnost pak lze spatřovat v následku jeho jednání, kterým jak již bylo uvedeno je život poškozeného. Za tohoto stavu věci, s přihlédnutím ke všem okolnostem případu tak jak byly shora popsány a jak je vzal senát při hlavním líčení v úvahu, pak dospěl k závěru, že při dané právní kvalifikaci § 146a odst. 3,5 tr. zákoníku postačí trest odnětí svobody vyměřený na samé spodní hranici zákonné trestní sazby, tedy trest odnětí svobody v trvání dvou roků. S ohledem na osobu obžalovaného, jeho lítost, s ohledem k dosavadnímu životu a prostředí, v němž žije, pak není třeba, aby tento trest byl přímo vykonán, neboť přímý výkon trestu by nezměnil nic na vedení řádného života pachatele. Výkon trestu byl proto ve smyslu § 81 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen a zkušební doba byla stanovena v maximální možné výši, tedy v trvání pěti roků. V případě, že by rozsudek v tomto směru nabyl právní moci, tak má obžalovaný možnost prokázat, že tato trestná činnost, byť je zde neodčinitelný následek, byla skutečně zcela mimořádným vybočením z jinak řádného života a že není třeba přímého výkonu trestu.

S ohledem na uznání na vinu obžalovaného, však byl uložen též trest propadnutí věci ve smyslu § 70 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, a to střelné zbraně pistole Glock, model 17, včetně zásobníku a nábojů, neboť se jedná věc, které bylo užito ke spáchání trestného činu.

Obžalobou navrhovaný trest zákazu činnosti uložen nebyl. Obžaloba se domáhala uložení trestu zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu zaměstnání, povolání či funkce, spojené s držením a užíváním střelných zbraní. Trest zákazu činnosti dle § 73 tr. zákoníku se

ukládá pokud se pachatel trestného činu dopustil v souvislosti s trestnou činností a spočívá v tom, že se zakazuje výkon určitého zaměstnání, povolání nebo funkce nebo takové činnosti, ke které je třeba zvláštního povolení. Obžalovaný se jednak nedopustil trestné činnosti při výkonu zaměstnání, povolání či funkce, ani při činnosti, ke které je třeba zvláštního povolení. Zvláštní povolení potřeboval na držení střelné zbraně. Toto povolení na držení střelné zbraně lze vydat pouze za určitých v zákoně stanovených podmínek. Vydání zbrojního průkazu je pak upraveno v zákoně o zbraních. V současné době bylo rozhodnutím Policie ČR Trutnov ze dne 20.5.2008, č.j. ORKU 7470-6/ČJ-2008-IZ (č.l. 372) rozhodnuto o zajištění jak zbrojního průkazu, tak zbraní obžalovaného. Toto opatření předběžné povahy je časově omezeno do doby skončení trestního řízení. V případě, že obžalovaný bude pravomocně uznán vinným ze spáchání této trestné činnosti, nebude splňovat podmínky pro vydání zbrojního průkazu. Nebude tedy moci ani vykonávat žádné zaměstnání či povolání spojené s užíváním střelných zbraní, a proto je ukládání trestu zákazu činnosti v tomto směru nadbytečné.

K trestnímu řízení se s požadavkem na náhradu škody opětovně připojili poškození, kteří uplatňovali nárok vzniklý v souvislosti s jednáním obžalovaného. Jak vyplývá z výroku o vině, nese obžalovaný odpovědnost za následek svého jednání, kterým byla smrt poškozeného. Poškozenému byla poskytnuta neodkladná lékařská péče a v tomto směru se s požadavkem na náhradu škody připojila Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR, Územní pracoviště Trutnov (č.l. 363, 444). Tato požadovala škodu ve výši 5.779,--Kč, k čemuž předložila vyúčtování zdravotní péče (č.l. 364). Tato částka byla uhrazena Oblastní nemocnici Trutnov v souvislosti s výjezdem a resuscitační péčí poškozenému. Dále se k trestnímu řízení s požadavkem na náhradu škody připojili rodinní příslušníci poškozeného I. a II. V mezidobí však zemřela matka poškozeného paní R. Poškození požadovali náhradu škody vycházející z ustanovení § 444 odst. 3 občanského zákoníku. Podle tohoto ustanovení za škodu usmrcením náleží pozůstalým jednorázové odškodnění, a to manželovi nebo manželce 240.000,--Kč, každému dítěti 240.000,--Kč, každému rodiči 240.000,--Kč, každému sourozenci zesnulého 175.000,--Kč, každé další blízké osobě žijící ve společné domácnosti s usmrceným 240.000,--Kč. V tomto směru tedy byla v té konkrétní výši přiznána náhrada škody rodinným příslušníkům dle jejich příbuzenského poměru k poškozenému. F. je osoba blízká, žijící ve společné domácnosti, I. je dcera poškozeného, A. je syn poškozeného, I. je otec poškozeného a I. a I. jsou sourozenci zesnulého. Bratr poškozeného I. navíc uplatnil požadavek na náhradu škody za zhotovení pomníku ve výši 35.000,--Kč a květiny na pohřeb ve výši 10.490,--Kč (č.l. 408-409). Celkem tedy dalších 45.490,--Kč. E. P. družka poškozeného uplatnila další škodu, a to 16.590,--Kč za pohřeb (č.l. 410) a 1.070,--Kč za pronájem hrobového místa na pohřebišti (č.l. 405-407). To je celkem 257.660,--Kč. Od této částky byla odečtena částka ve výši 5.000,--Kč, což je pohřebné podle zákona o statní sociální podpoře, které jí bylo vyplaceno. Konečná částka je tedy 252.660,--Kč. Poškozená však dále uplatnila požadavek na náhradu škody ve výši 4.000,--Kč za storno poplatky v souvislosti se zrušením společné dovolené. I tuto částku poškozená prokázala (č.l. 421), a proto je celková výše škody v částce 256.660,--Kč. Ve vztahu k poškozenému A. došlo v mezidobí od prvního rozsudku k úhradě škody, kdy tomuto poškozenému byla ze strany obžalovaného uhrazena škoda v celkové výši 165.927,--Kč (154.820,--Kč z prodeje bytu a 11.107,--Kč v průběhu výkonu trestu) a zbývá uhradit 74.073,--Kč. Tyto částky jsou prokázány a obžalovaný nese odpovědnost za takto způsobenou škodu a byl tedy uznán povinným škodu těmto poškozeným tak jak je specifikována ve výroku rozsudku uhradit.

K trestnímu řízení se však připojil i poškozený J. P., nar. 1980, zastoupený matkou E. P. Tento poškozený není synem poškozeného I. P. a poškozená E. P. na něho pobírá výživného od jeho otce. V trestním řízení pak přesahovalo rámec dokazování prokazování té skutečnosti, zda-li se v případě J. P. jedná o osobu vyjmenovanou v ustanovení § 444 odst. 3 písm. f) občanského zákoníku, a proto byl tento poškozený odkázán dle § 229 odst. 1 tr. řádu se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Na řízení ve věcech občanskoprávních dle § 229 odst. 2 tr. řádu tedy se zbytky svých nároků byla odkázána i poškozená P. P. a I. P., nar. 1980, zastoupená matkou E. P., které požadovaly náklady na výživu s tím, že byly odkázány na příjmy poškozeného I. P. a poškozená E. P. se dále domáhala škody za usmrcení psa. Nároky související s výživným opět přesahují rámec trestního dokazování a pokud jde o náhradu za psa, tak zde obžalovaný nebyl uznán vinným. Se zbytkem svého nároku na náhradu škody byl pak odkázán i A. I., kterému byla část náhrady škody uhrazeny, přesto však tento setrval na požadavku plné náhrady škody.

Poučení: Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů od jeho písemného doručení. Odvolání se podává u soudu, proti jehož rozsudku směřuje a o odvolání by rozhodoval Vrchní soud v Praze. Případné odvolání musí být odůvodněno tak, aby bylo patrné v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy. V neprospěch obžalovaného může podat odvolání pouze státní zástupce, který je povinen v odvolání uvést, zda-li je podává buď i zčásti ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného. Oprávněnou osobou je i poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody a který může napadnout rozsudek pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

V Hradci Králové dne 12. prosince 2012

Předseda senátu:
JUDr. Miloslav JEŽEK, v.r.

Za správnost vyhotovení:
J. Zítková

(K.ř.č. 1a - rozsudek)